

A  
L 7756

# TRUBADURS

UZ

WENELA

OLIVERTO



DZEJA

VAINAGS

1921



A  
L 7756

acc.  
L  
A

OLIVERETTO

(J. Sudrabkalns)

# TRUBADURS UZ ĒZĒLA

1918.—1920.

„VAINAGA“ izdevums  
Rigā, 1921.

V-3  
R-1

Vija Lāča Latv. PSR  
VALSTS BIBLIOTĒKA

~~78-~~

1.491

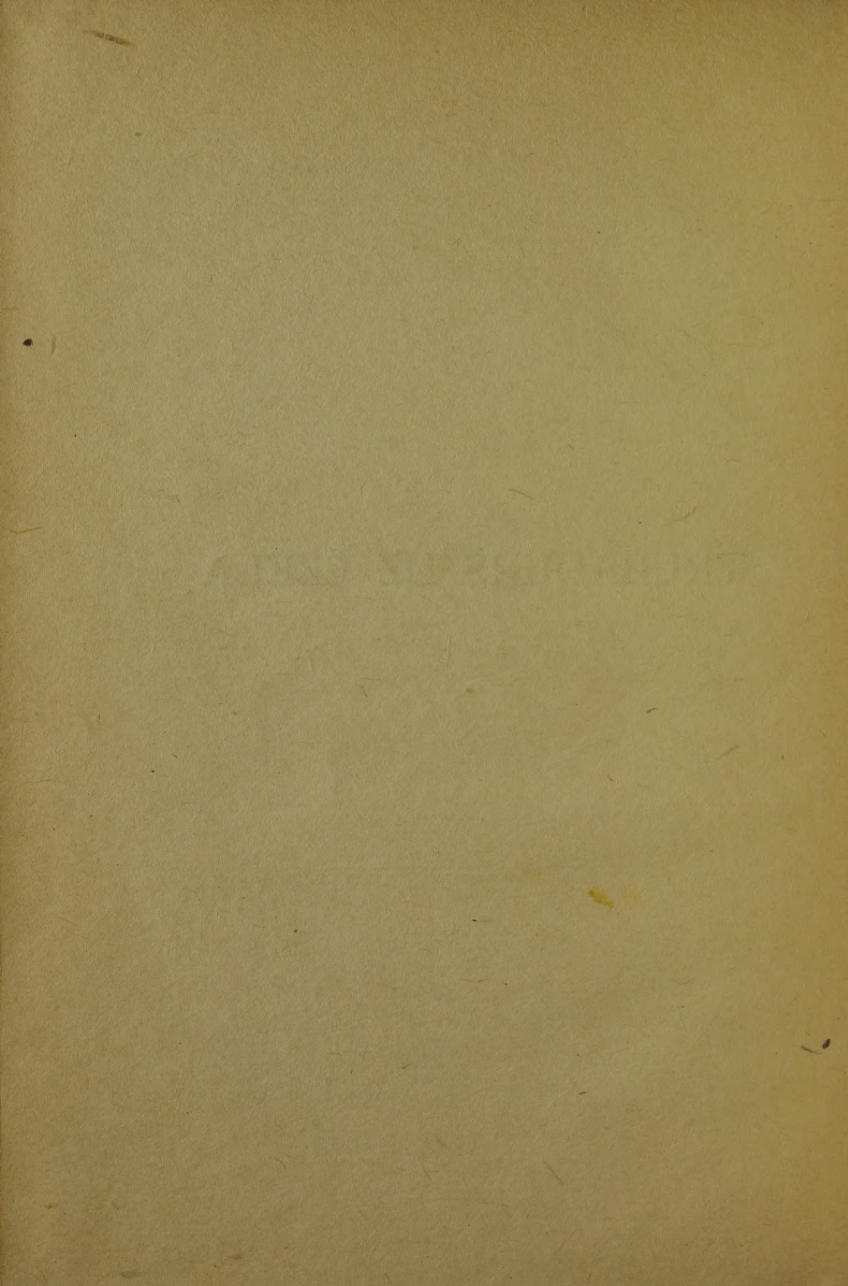
0309062992



1921

Grafika — NIKLAVA STRUNKES

TRUBADURS UZ ĒZELĀ



## TRUBADURS UZ ĒZEĻA

Sabeedribā spožā

Rādos:

Ar saveem zvēreem

Preekšā stādos.

„I-ā!” Kikaragā! Tirili-tirili!

Tiricirili!

Pa dvēseļu leelceļeem izmīditeem plateem,

Kur filozofi aizgrand ar smagi peekrauteem rateem,

Kur mirdzot auļo dzejneeku kavalkades, —

Nedaridams neveenam nekādas skādes,

Es uz ēzeļa jāju —

Šūpodams brīžeem kreiso, brīžeem labo kāju,

Mirkšķinadams brīžeem labo, brīžeem kreiso aci,

Brīžeem ar kreiso, brīžeem ar labo roku ēzelim pa skaustu

bungodams,

Savas nerra dzeesmiņas dungodams.

Un ēzeliš man ir gudrs un saka:

„I-ā“ un tas ir tikpat kā —

Amen.

Man nav smeeclu daudz, izsmeekla nav nemaz —

Kā neatlaidīgas leetus lāses manas dzeesmiņas līst pār dvē-  
seļu leelceļeem izmīteem plateem.

Viss jums ir apnicis, viss ir bez vērtības, viss ir veenaldzīgs  
jums, ak ļaudis!

Ko te līdz sprediķi, himnas un odas! manifesti, proklama-  
cijas, traģedijas, programmas, likumi, mītiņi!

Ak! šīs dzejneeku vētras ūdens glāzēs! šīs oratoru Marnas  
kaujas tabakdozēs!

Kur viņi trauc? šee jātneeki-likumdeveji, jātneeki-likumgrā-  
veji, jātneeki-sludinataji savos zirgos?

Dvēseļu leelceļi ir izmīti no naida un varas, no netaisnībam,  
no apspestības: visi ceļi ir veenadi un neveens neaiz-  
ved vairs nekur.

Vakarā krēslainā

Pa izcirstām, izdegušām cilveces alejam,  
Pa šrapneļu izēsteem kalneem un palejam  
Sērigi-smaidošs jāļ uz ēzeļa sava

Trubadurs-nerris,

Acim kaisli-gaidošām vērdameeš brūkošā tumsā.

Izskreen pakavu-atskaņu dzirkstis gaisos,

Smagi domu pātaga šmiukš,

Un ēzelis gudrs ir, un saka mūžīgi:

„I-ā!“

Uz ēzeļa muguras preekšā stāv gailis,

Nekustīgs uz veenas kājas,

Un veenu aci vaļā —

Izskats viņam lepns, komiski- majestatīks, kāds mēdz būt  
iznīkstošo, iznīcināmo pēdejo ķeizaru gvardeem, un viņam pašam ir savs lozungs:

„Ķikaragā!“ un tas ir tikpat, kā —

Urrā! uz preekšu!

Urbjošo, neatlaidīgo, smaidīgi-dzeļošo, dendija tradīciju  
frakā, bibliofija talarā tērpjošos strofu vidū,

Nakts vidū

Jadzeed būs gailim:

Neaizgulātees par ilgu! neemeegat uz laikeem!

Mūžīgais Jaunsgads jataurē gailim:

Ķikaragā.

Uz labā pleca,

Pelekos spārnus ceetsakļāvis,

Debesu menestrels cīruls man sēd.

Vaj jūs nedzirdat, ka kaklā viņam sudrabaini guldz

Tirili! Tiricirili!

Augstu pār galvam viņš tiks reiz laists.

Viņa kaklā slēpjas visu sājpu atmaksa:

Šellijdzeesmu sudrabs, nākotnes dvēseļu smarža un  
gaisma —

Tiricirili!

Nenicinat ēzeli! Pa dvēseļu ceļiem izmīteem plateem bez  
trokšņa viņš neapnicīgi soļo,

Uz viņa platās muguras veegli kūleņus mest! lai esmīdi-  
natu jūs.

Nenoguļat gaili! viņa Jaungada atgādinajumu.

Ticat cīrulim! gaismas pilnam rītam pār zaļatzaļojošo pasauli!  
mīlai! un dzeesmam, kas sudrabaini burbuļo cīruļa  
kaklā.

\*

Tad nu —

Lūk, es pats,

Trubadurs-arlekins, dūcošs dzeesmu rats —

Un, lūk, mani zvēri, un šīs ir viņu balsis:

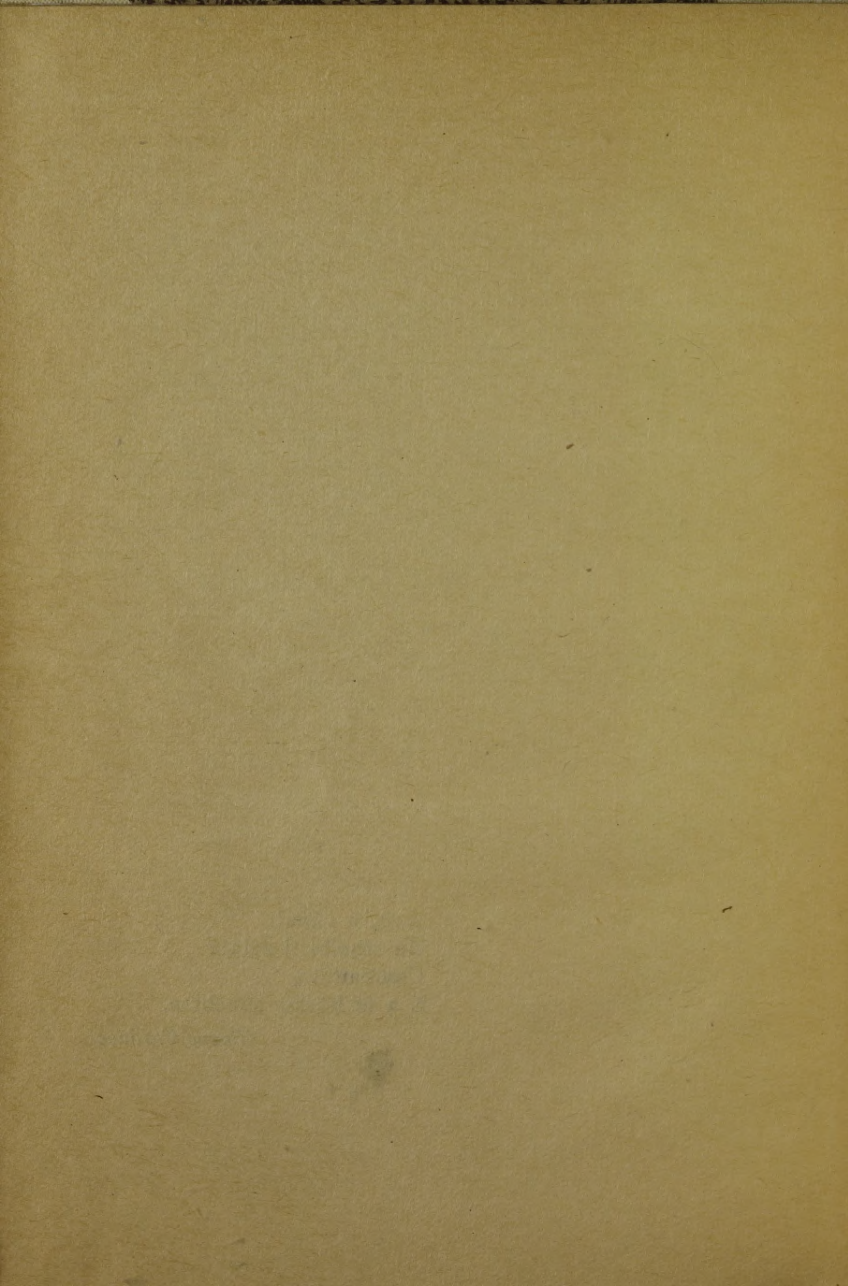
„I-ā!“ Ķikaragā! Tirili-tirili!

Tiricirili!



Ave, o rima!  
Un ribelle ti saluta  
Combattuta,  
E a te libero s'inchina.

*Giosue Carducci.*



## GURĶU UN MANDEĻU PUDIŅŠ

Samīcu ceeši es eedomu plūstošu,  
Saprāta gurķus un neprāta mandeles —  
Jūtu uz mēles jau saldumu kūstošu!  
Daktiļi kājam man paauj kā zandeles,  
Atskaņas kūleņo nerriskos virpuļos,  
Līdzskaņi patskaņus sakrata tirpuļos:  
Safrana smaržību pannam es pārvīšu,  
Eesmiņos cepšu un kastroļos vārišu  
Pudiņu burtēžeem (mutes jau noplātas).  
Neleed vairs romanu taukajee cepeši,  
Izkūst kā migliņa dzejoļu oplates,  
Šaubīgi paošņā deguni depešu —  
Dodi teem veeglaku, jautraku numuru,  
Pikantas uzsmēres, rozinu kumuru, —  
Tā kaut ko, seeveets kūr eevīts un kautiņi,  
Leetiņas raibas, vēl raibaki ļautiņi.  
Gan te ķers Šanteklers uzslavu labaku,  
Smuku burs Sukuburs kinema-miražu,  
Eesveedīs degunā dažam kā tabaku,  
Avanšu izcels un pavairos tiražu, —  
Lai jau nu teek viņeem! dejošam smeekliņam,  
Asaru švāģerim, kalpoju veegliņam —  
Vasaru prāģerim dzeesmas tā smaidigas,  
Zeemu kā zāģerim smeldzoņas vaidigas.  
Kādreiz es ceru, ak, kungi, jus paceenat  
Gan jau ar (Deeviņš dos) pīragu tiraku!  
Pegaziņš paslinks: jo eejūdz, jo atseenas —  
Re', kā viņš sastings, ja daudz pūš tam vīraku.  
Ceešeem nu peešeem tam mīkstumus bakstišu,  
Varbūt tad ātri kā lakstidams rakstišu.

Pudiņš šis dažlabai svētdēnai nodomats,  
 Pasauss, kā veenīgais taisnīgais Zodomā.  
 (Varetu uzkaisīt Zamuļcīparus,  
 Eeaust kaut Breeža un Baloža dzīparus,  
 Smaidošu sveestu lai pārlej teem Ulmanis,  
 Sāli ber Zigfrids, kas beeži slīd pulmanī —  
 Politik's neesmu, Muza — vaj kul mani!  
 To kas man sacepts, lai aprij un čāpstinas.  
 Ak! kaut uz Kapri, tur siltaka saulite,  
 Aizmukt es varetu! dreb visi kauli te,  
 Mugurkauls saleecas, smeldzot dilst lāpstiņas.  
 Čikstošas, pīkstošas virajas vindiņas,  
 Izsmel no Kastaļa sešdesmit rindiņas!  
 Māga nav lāga, un malka jau trūkumā —  
 Tā es te cepu nu, salecees kūkumā.  
 Baudat un šķaudat, un mēģinat baŗotees,  
 Duŗat kaut dakšiņās, smeļat vaj karotēs, —  
 Deevs palīdz! varbūt jums labā tā darot ees.  
 Likaj's es deezgan pār tintnicas avotu,  
 Tikaj's tur saskatit birzvidu pļavotu,  
 Svilpo kur putni un liddejo grācijas,  
 Elfi kur zatireem paduses kutina.  
 Deemžēl pee citas es peederu nacijas,  
 Splinu un skepsi visapkārt kas putina,  
 Ziniskām zinatnem smadzeneš sutina.  
 Tintnicas actiņa blisinas melnīga,  
 Ideja šķelmīga risinas velnīga:  
 Nerrs, lūk, ar pudiņu salkušos pameelos!  
 Sanākat, ļautiņi! pametat sapulces,  
 Izbakstat zobus un noņemat kapuces:  
 Vesta no Afrikas, seškupru kameelos,  
 Slēpta šai dzeesmiņā divaina barība,  
 Kuŗai pee progressa milzīga svarība.

Vēlu jums atskaņu izskaņās režģitees,  
Atsistees punktus un komatos mežģitees,  
Sirsnigi-ilgi par panteem šeem disputet,  
Jo teem lemts drīzi no atmiņas izputet.  
Pats es nu gaidišu laimīgu rītiņu,  
Cerot tos pārvērst par avansa kvītiņu —  
Labu man vēlat pee šitenās andeles,  
Jūs, kam ees labā šee gurķi un mandeles.

## ES DODOS PASAULĒ UN EEVĀCU DERIGAS ZIŅAS

Neapmeerinats nepavisam ar avižu reporteeru ziņojumeem,  
Kuŗus es atrodu par pārak trūcīgeem un dumeem,  
Es nodibinu pats savu Preses Biroju.

Vakar, kad pirmo reizi es mūsu metropolē ziņu uzzinašanas  
nolūkos siroju,

Tā ap pulksten trim pēc pusdeenas šausmīga leetus gāze

Pārsteidza mani bulvāra vidū, un es peeliju pilns kā vāze ;

Jaunkundze, kuŗa uz Pauluči stūŗa kāpa pār peļķi,

Mani eemērca aŗurapzeŗotu kāju kā zaļvioletu neļķi, —

Un tā es vāzisks un neļķisks, un sapņodams par jaunkun-  
dzes kājam,

Maldijos līdz vakaram, uzdurdamees pretimnākošām mājam,  
Luktuŗeem, policisteem un ŷurnalisteem, kuŗi pēc nelaimigas  
intervijas

Klīda mājup, kā sakautas dzelzsdivizijas.

Vakaram breestot, kā jaunavu krūtim pa batisteem leegeem,  
Ari es sāku galā galā mostees no saveem apburtib s  
meegeem,

Smadzeņu motori eesāka ŷņākt, acs raudzijās spodri,

Mati sacēlās stāvus, pārskatidami eelas un bulvarus modri,

Uz Terbatas un Kaleju eelu stūŗa es pamaniju muŗu,

Kuŗu leetus lāse bij pārsitusi pašā vidū puŗu.

Slava tev, varone! Ciņā ar dabas elementeem trakeem

Tavi muŗiskee spēki ir izrādijūsees par ŷvakeem.

Sakarā ar leetus gāzi visos veikalos spekulanti skubā

Sacēla cenas. Labi nostāvejees ŷdens leetus trubā

Ir uzskatams paŗlaik par vislētako spēka spermiņu,

Kas cilveku var dzīvu uzturet uz nenoteiktu terminu.

Parkos, skveros, birzēs un pļavās par velti  
Var leepu un jasminu smaržu ik vakarus smelti,  
Bez kādeem kuponeem. Šoreiz ar to būs tūri vaj gana.  
Ceru, ka, — nostādīta uz visdrošakeem pamateem, — infor-  
macija mana  
Eekāros, kā avizes saka, visplašākos slāņus  
Un iznīdēs tautā šaubīgās ziņas un kaitīgos māņus.

## PETERS PEERENDELS

No Plutarcha atstāteem papīreem

Peters Peerendels, Latvijas lepnūms, tirgojās ar dažādām precēm, sākot ar dzīveem teļeem un beidzot ar svecēm. Ik nedēļas vareja lasīt laikrakstos sludinājumus, kurus tas izteica uz viņa veikala pabalstišanu mudinājumus. Vispār bij zolids un ziņerīgs pilsons, ne mazak slavejams kā kautkāds Rabindranats Tagors vaj Vudro Vilsons.

Augstakās idejās ugunis eededzees, Peerendels apņēma par seevu Teobaldini Toverit — ar septiņdesmit collu kājam un izmaksatām mājām. Ar Teobaldini Peters nu dzīvoja preekus un rūpes veenas, naktis un deenas, un peedzīvoja vairakus Peerendelenus, skuķus un zēnus.

Viņa laime bij droša kā zelta peecineeks. Es pats tam aculeecineeks, ka gāja viņš savu nosprausto ceļu, uzpirkdams un pārdodams veen' otru teļu, bez kādas stostišanās un apkārtostišanās.

Pašnoteikšanās princips viņam no pat jaunības bij svēts, — viņš mileja dārgi pārdot to, kas bij lēts. Kam patik tas ar' — otradi darit var.

Latveetis tas bija caur' un cauri, bet viņa uzskati nebij nacionali-šauri. Nikolaja laikā ar pristavu un urjadņiku Ivanu Kuģi dzīvoja kā svoji ļuģi.

Kāŗš tam bišķit paskumt lika: meita Ģerardine aizgāja pee kāda praporščika plika un videjais dēls Vazelins, pārdzērees denaturatu, zaudeja prātu. Totees' andele gāja kā pa taukeem, jo no kandžas veen vareja izsist divtik, kā no laukeem. Bet naudiņa sāka nākt gluži kā jūra,

kad Peerendeļam atvērās intendantura. Trīs liferejumi sapuvušu zābaku armijai bij pamats, uz kuŗa kā lukstajš izauga un izplētās viņa īstais amats.

Lai ceņemtū sabēedribā veetu peeklājīgu un attīstītu rosību peenācīgu, Peerendeļi pārcēlās uz Rīgu.

Nenogurstot Peteram pašam darbā kustejās ik pirksts, krūtīs tam dedza augstakās idejas dzirksts. Tad tik, — viņš teica, — latveetis patstāvībai būs labs, kad tas bagats taps. Visadu proletareešu un nabagu pasaulē jau tā ir tiku tikām, it nekāda valsts neiznāk no dvēselem plīkām. Vaj es kādam skaužu, vaj kaklu laužu? Latvijas šādus augstakos labumus paturot godā, cilvēks nevar eekrist sodā. Latvijas interešu labā cukurs ir janoglabā.

Okupācijas laikos, leelneecisma tvaikos, sarkanbaltsarkanam karogam pirmo reiz uzvijotees gaisā, Needram ar Vankinu murminot vācu maisā, Peerendels andeleja un skrēja kustīgs, darbīgs un lustīgs. Ari Teobaldine nekļuva mazak ražīga, tikai Petera sirds bij pēdejās kristībās bažīga: nebij viņam peeteekošu motīvu saī gadījumā atzīt savu bērnu jaunajā radijumā. Bet tēvijas labā tādi nesmukumi ir sirdī janoglabā.

Darbā un cīņās šī dzīve idealā auga un plētās, tirdznieciskās operacijās, mūžīgās un svētās. Latvijas pilsonis, godājams un cēls, bij Peters Peerendels, pēc mājas grāmatas komersants, pēc amata spekulants. Ulmanim pārnākot, raudaja preeka asaras — un, goda vārds, nav bijis vairs otras tādas vasaras! Peerendeļu cilts aiz sajūsmas nostu slāpa: milti, sveests un gaļa kāptin kāpa; cukuru pilsētā nevarēja dabūt ne par kādu naudu, un Peerendeļam pagrabā bij miljards graudu. Mācates strādat, latveeši, no tauteeša šitāl Vaj nostu sitās viņš deenā citā, slēpdams un ārā vilkdams, rēķinadams un pārrēķinadams, kopdams tautisko druvu un Latvijas naudu nelaizdams sev ne tuvu.

Bermonta leelgabaleem dārdot, meerigas mājas graujot un ārdot, Peerendels sava uzdevuma augstumā stāveja; lasot par postu un trūkumu, asaras žāveja, un ar rokas mājeenu uzsāka jaunu kaŗa gājeenu. Tik svarīgā brīdī nav lāga, ka cilvekam daudz barības māgā; gaļa, sveests un dažadas maizes sagādā tikai vēdera graizes. Valsts naudas drukatavai kaŗa apstākļos grūti strādat, tadēļ sveestu tikai par cara naudu var gādat.

Tā nenokusis pūlejās Peters Peerendels, spekulants un tautas dēls. Pašlaik tas eesāka leelas operācijas, kuŗām būtu leela nozīme preekš visas nacijas. Bet notika gadījums šausmīgs, pārdabisks un drausmīgs. Kā zināms, veens no ziņkārīgakeem cilvekeem pasaulē ir Rigas prefekts; reiz nu ta cilveki bij eeliduši pat Peerendeļa pagrabā, un — ak, kāds efekts! Kaunedamees no savas bagatības leelas, Peerendels noslēpis pagrabā dažadas veelas, no dažadām precem un veideem, apgrozībā trūkstošeem, par vairakeem desmittūkstošeem. Tas nu tika viss izvikts ārā, un šito neizceeta latvceša dvēsele vārā: no tāda neeka ķēra to treeka.

Šis ir tas stāsts par Peteri Peerendeli, kas izskan kā Bermonta granata tik žēli. Tāds godajams tauteets kad mirst, bērzeem lapas un cilvekeem asaras birst. Šis rindas rakstītas par mazu peemiņas zīmi, slaukot asaras pa visu ģīmi.

## ŠAUSMU DEENA UN NAKTS

Viseem arktisko un antarktisko zemju pētneekeem

Lai gan zeptembris no zinatniskā veedokļa raugoties bij jau rudens faktiskš,

Līdz pat pēdejam brīdim viņš ņēma vērā Rīgas apkurinašanas grūto stāvokli, bij humanitates un valstiskas apziņas pilns, ar vārdu sakot: taktisks,

Un uztureja, caurmērā ņemot, ceešamu bezmēteļa temperatūru. Bet jau vakarrīt es mājās no āboļu kāteem un plūmju kauliņeem puķu podā uguni kūru,

Ilgi pūtu un čakareju, bet izdabuju tikai dūmiņu sūru.

Mušā, kas guleja puķu podā letarģiskā meegā, atmodās, maita, un izskandināja līgsmu un gluži benefeldisku fiorituru —

It kā maijs būtu, saulite spīdetu, un onkuls no laukeem man būtu atvedis āboļu pūru . . .

Par to es mušu šo noķēru, uzdūru eesmiņā un izcepu pēdejās spičkas leesmiņā,

Un neizsakamu drebuļu kratīts, aizvilkos līdz gultai, apsedzos ar visu sedzamo, mutautiņeem, dveeļeem un logu aizkareem un ar kāju manevri spīdošu īsti

Uzgāzu virsū sev grāmatplauktu, drēbju skapi un Mocarta bisti,

Un, saņēmis beidzamos spēkus, caur seenam un durvim raidīju kaktiņisku kleedzeenu

Un no atsteigušās saimneeces lūdzu pēdejo palīdzības sneedzeenu:

Apsēgt mani vēl pamatīgāk, izleetojot šim nolūkam visus krēslus, spoguli, vakardeenas koncerta programmu, šķēres,

Ekspressionistu linoleuma greezumu mapi, nolūzušo durvju  
klinči un matu smēres . . .

Zem šīs apsegu garnituras eespaيدا siltsildinoši-tropiskā  
Es eemigu meegā, jateic, gluži lopiskā.

Tikai uz vakara pusi, kad uz eelam mēdz atvērtees plašas  
erotiskas perspektives, es jutu, ka paleeku nemeerigs  
meegā un redzeju sapni deevišķu :

Visa mana istaba bij pilna deezgan nenopeetni apgērbtu  
seevišķu,

Kas manus notrulinatos nervus deezgan sirsnigi kutinaja  
Un eekšas kaislibu leesmās sutinat sutinaja.

Uz loga zeēdeja ceriņi, dzeedaja kanarijputniņi, seši redaktori  
rakstija avansa čeku,

No SUKUBA bij atnesta porcija beku,

No valdibas bij peenācis ziņojums, ka Oliveretto eecelts par  
senatoru, atdodot viņa rīcībā ari visu naudas druka-  
šanas departamentu ;

Nebij man feļetonu rakstišanā vairs konkurentu :

#### Sukuburs

Bij sācis nodarbotees ar spekulaciju, bija apceetinats un  
eeslodzits citadelē ;

#### Dr. Orientacijs

Bij nodevees šausmigai izdzīvei: ēda trīsreiz deenā, uzpirka  
vecus grāmatplauktus un svineja neapstādamees kri-  
stibas un vārda deenas ;

#### Šanteklers

Bij peeķerts aizleegtu dzēreenu brūķešanā un stikla burkā  
nostādits Kaņa Muzejā pee seenas.

Bet . . . viss tas bij tik sapnis. Tikai meegā un sapņos var  
eet tik labi, kā kāzās . . .

Ar šausmigu troksni mana komplicitā apsegšanās uzbūve  
pēkšņi kopā gāzās —

Un es atmodos, pārplūdis baiļu sveedreem. Bij jau tumšs.  
Centralā izsaldešana darbojās leeliski.

Un ledainas izbailes eeskāva mani no visām pusem pala-  
dziski-dveeliski;

Spoki no viseem kakteem acis blisināja,

Sals manu dzīvību dzisināja,

Pēdejos spēkus risināja . . .

Un peegājis pee loga, es (šausmu pārņemts) raudzijos tuk-  
šumā tumšā un baigā:

Oktobris stings man blenza vaigā;

Debess salta un augsta, un nosēta ar balteem zvaigžņu pi-  
goriņeem,

Kā ar sudraba cigoriņeem;

Tramvaji neeet, avizes neiznāk; Zemneeku Saveenibas pro-  
pagandisti (grūts viņu mūžs)

Maldas pa eelam, vervedami jaunus beedrus. Ledains vējš pūš.

Mēness izleen gaisos kā spitalīga blakts.

Ak, šausmu nakts!

## DZEJNEEKS DAUGAVMALAS TIRGŪ

Lūk, viņš ar āboju seevu kā strīdas un skaistas.  
 Skanot aiz ļaudim un audekleem Daugava laistas —  
 Stagars tur plikšķinas lustigs, un spurains un štrams,  
 Rudeņa saulē dažs vilns izsit dzirkstis kā krams.  
 Ak, kāda kauja uz Daugavas noteek pa sauli,  
 Zobeni slaistas, un sabrūk, un balti šķīst kauli,  
 Zeltainām asinim apšķaidas Augsburga krūts,  
 Ūdeņeem pāri kā mūžība dzelzu tilts rūc.  
 „Cik gan ir laimīgs tāds tilts, un tāds stagars, un zvejneeks,“ —  
 Laužotees gaismai caur skropstam, nodomā dzejneeks.  
 „Stichijā savā ir stagars, un zvejneeks, un tilts,  
 Es te starp vīreem un seevam, kur valda tik vilts.“  
 Ļaudis uz papēžiem min tam un lamajas skaļi,  
 Beetes un burkāni acis spīd sarkani-zaļi,  
 Sīpoli smaržo, un petersils — aridzan stāds,  
 Vaj tas preekš tējas, vaj zupas, to neizšķīr prāts.  
 „Daugava mīlā, kas mirdzi kā sudraba speeģels —  
 Visam še, visam preekš manis ir preekšā likts zeeģels.“  
 Skolā ir rīmju vīrs, deemžēl, gan bijis jo slinks,  
 Nezin, vaj asars, vaj doršs tā uz viņu blenž stings —  
 Viņš, kas ir runajees cikkārt ar Filipa grandeem,  
 Pacēlees kondoreem līdzī pār sneegaineem Andeem,  
 Vēži un truši, un tirgtarifs diferencets,  
 Simtspūdu seevas, kas eļļaini spīgo un brēc,  
 Zvēri un stādi, no kuņeem ne murgos nav jausmas,  
 Liriskā sirdī tam modina dantiskas šausmas,  
 Godigais Daugavas tirgs tam šķeet bakchisks un sens,  
 Gluži kā tee, kuņus rāda mums Tenirss un Stens.  
 Izbailēs pametis avansu visu un maku,  
 Jož viņš nu projam pa zivjaino, ļaužaino taku.

Valgani glaužas pee krūtīm līdzpaķertais līns,  
Mulsums un drausmums kāpj galvā kā sakarsis vīns;  
Leekas, ka zirgi un nami tam pakaļ nu dzenas,  
Siveni laižas pa gaisu, kā pasakās senās;  
Šņācot no krasteem, šķeet, Daugava izkāpj un grūst . . .  
Dzejdarim švaki pavisam ap dūšu tad kļūst, —  
Dziļš, it kā mūžība, pārņem to tumsas pilns ģīboms,  
Nedzirdams tirgs tam, ne glābšanas kareetes rīboms.

## SVĒTDEENA BASTEJKALNĀ

No sešām deenam gluži stīvs,  
 Kad septītā es eju laukā,  
 Tad (kamēr veen vēl būšu dzīvs)  
 Ceļš ved man Bastejkalnā jaukā.

Cik saldi krist pee dabas krūts!  
 Viss zūd un gaist aiz koku arkas:  
 Kā neizdevees pērkons tramvajs rūc  
 Un eerij pusrubļus un markas.

Kā saule apspīd vakaros  
 Man seju noskūto gludgludu!  
 Ak, es par odu pārvērstos,  
 Ja nesvērtu es četru pudu —

Un zibeņātri mestos kārs  
 Un dzeltu Jūsu baltā kaklā,  
 Līdz deevišķigais pirkstu pārs  
 Man nāvi lemtu naidā aklā . . .

Kā milzu samovars kalns šņāc,  
 Jo svētdeen ūdeņeem ir vaļa.  
 Vaj glečers slīd? min šausmās prāts.  
 Ak, ne: kust zīdā dzīva gaļa.

Ak, maģiskais šis rituals':  
 Ap kalnu apkārt stenot rāptees.  
 Cik cikeem mirdz šis ideāls:  
 Viņš svētdeen Bastejkalnā kāpt ees.

Klus visi koki abzolut,  
Tik zvirbuļeem leels skandals masā;  
Tam veenam zvirbuļ-Kaktiņam vaj'g būt,  
Jo kleedz viņš baritona basā.

Pateešam, kāds še valda spars!  
Kāds saskanīgums zaļā zālē,  
Kā dūmi paceļas mans gars  
Un izgaist zilā debess tālē.

Ap mani Rigas mirdzums svēts,  
Pār mani tas kā sens kāds standarts.  
Es redzu: cukurs paleek lēts,  
Un rīss, un brūklenes, un zandarts . . .

Vaj man kā Mozum skatīt veen  
Šīs deenas saldās peenā, medū,  
Kas Rigai pāri zeltā reen,  
Kā šampaneets, kas glabats ledū?

Un pārdomīgs un tālēs vērīgs  
Es kāpju lejup. Laiks uz kino.  
Un ilgi ausīs skan man sērīgs  
Vēl Bastejkrāču pianino.

## UZ ALEKSANDRA BULVARA

Es ilgi klīdu zaļās Aleksandra leepās,  
 Kad reeta zelta legacija gaisos steepās,  
 Līdz sastādijās provizorais zvaigžņu kabinets,  
 Gan stipri bāls, un flegmatisks un vasarīgi rets.  
 Ak, leepas meerīgās, viss apkārt nīkst un sirmo,  
 Ik deenu jauni ļaudis jūsu gatvās virmo —  
 Bet stumbros brūnos slēpees mūžigs pavasars,  
 Ko svēta leesmains aizlaiciskais saules stars.  
 Es dzirdu dzeedam chlorofila zaļās fleitas,  
 Un redzu gatvu krēslā senās preeka meitas,  
 Par kuņām klājees tumšs un nesatreecams klons —  
 Un prātā nāk man viņu dzejneeks Fransuā Villons,  
 Un viņa ķēniškās un līgsmās oktavrindas,  
 No kuņām kabaks skan un lepnas šķēpu šķindas.  
 Šis leepu lapu troksnis ir bezgala salds,  
 Kad mājās tukšas visas atvilktnes un galds,  
 Kad tējas veetā saimneece aiz durvim vāras,  
 Un rostbīfs nesasneedzams smaržo nāsīs kārās . . .  
 Cik beeži eelu dzirnās kritu es, kā kaistošs grauds —  
 Kā reiz Čaild-Haroldu, lai mani samal ļaud's,  
 Un, samaltu un atdzimušu jaunā veidā,  
 Lai malā izmet Aleksandra leepu reidā,  
 Kur visu zemju kapteiņeem ir peestāt brīv,  
 Ja veen no viņu kuģeem mīlas standarts plīv.  
 Lai ari nav ta Citera, Vattó kurp vada,  
 Ši zeme brīva ir no nezinama gada;  
 Pirms Versaļas jau viņā valdijis ir meers,  
 Pār viņas finanšem bez spēka pat valsts kontroleers;  
 Te veenlidzi kļūst visi vārdi, Kants un Vecais Stenders  
 Un mags, un filozofs, i Bergs, i Menders.

Ak, pirmās rudenibas šalceens dzestrs un grūts,  
Man mīlas neizmīletas vēl pilna krūts —  
Un tu jau nāc, ar lapam sarkanām un saleem,  
Pār dvēsl'es neizsīkušiem vēl jūtu paleem . . .  
No tumšām skropstam tad uz mani teic dažs skats,  
Kur spīd jau trīsdesmitais maldos palaists gads:  
„Dzīvs mūžīgi ir mīlas okeans un bagats.  
Un kuģim vaļas tur, līdz taps viņš dzelmē dragats.“  
Un eju es, kur tumšs un sens guļ Vērmanparks,  
Un kur, kā zvaigzne nokritusi, spožs un bargs,  
Spīd SUKUBS zilisarkanzaļš ar drausmu aci.  
Tur Sutta, brūns un sirdīgs, tēju dzeļ, ar maci.  
Un Julijs Roze saveem partnereem teic varonīgi: Mat!“  
Ka kubi apokrifiskee sāk drebet pat,  
Bet Skalbe Anno MCMXIX sasmaidas ar savām damam  
Un Straubergs pīpei zeedet spiralem leek rāmām.  
Kā sneega mākons, preekšā nostāj preekšauts balts,  
Bet ausis ilgi vēl tur Aleksandra leepas šalc.

## ARDEEVU! ARDEEVU!

## I.

Ko tu, cilvēks darisi!  
Simsons brauc uz Parizi.

Ne! ilgak nevaru es valdit garu,  
Kas svešas zemes skatit tvīktin tvīkst  
Un eelpo jau Ģetes pavasaru,  
Kur zeltoranžas mūžam zeedos likst . . .  
Šurp atlasu! Kur Bedekers un globuss,  
Kur kompass, leetuš pleds un revolverš?  
Neveens, kas negrib zaudet saņus zobus,  
Lai neķeŗas man klāt: tas dabūs robus  
Dziļdziļus, ilgi nīks un zāles dzers.

Es, kungi, šovakar pat braucu projam,  
Jo ilgak paceetibas man vairs nav,  
Ik deenas lapās lasit paziņojam,  
Ka tas brauc, tas — un aizbraucis tas jau.  
Lūk, Valters aizbraucis uz Svēto Romu,  
Pee poļu paneem ceemos Ķēniņ' Ats;  
Uz Kristjaniju Skalbe pakā somu,  
Un, „Spokos“ zaudejis kā Osvalds omu,  
Uz Parizi brauc Jānis Simsons pats!

Pee šitām intrigam un kliķes šaurās  
Man sūtņa postens gan nav paredzams.  
Labs ir! tik salāpišu bikses caurās —  
Un nebūšu ne suņem sadzenams,

Kad konzularās rezerves būs galā,  
 Kā ēst kad vajadzīgs būs zolids virs,  
 Ko deleģēt par sūtni Zaķu Salā —  
 Oliveretto būs tad citā malā,  
 Kur valda pateesības princips tīrs.

Pee manām durvim stāvēs deputacija,  
 Bet velti klauvēs, as'ras lees un lūgs,  
 Un otrā rītā visa nacija  
 Aiz sāpēm pārdabiskām matus plūks.  
 Ak, dāgee siņjori, tad būs par vēlu,  
 Tad šūposees pār mani čīkstot masts,  
 Un kuģa lukturs kāds ar baigu kvēlu  
 Tad klusi apspīdēs šo Muzas dēlu,  
 Aiz kuņa mūžam zudis dzimtais krasts . . .

Ardeevu, pilsēta, kas koku arkās  
 Kā kantors leelš no akmeņem un dzelzs,  
 Kur honoraru izmaksat mil markās.  
 Kad spekulants no gultas galvu cels  
 Un heteras grimis pirmā snaudā pēļos, —  
 Es būšu prom, es nebūšu vairs šeit,  
 Kur jaklausas ir nerros, pusnēģēļos —  
 Un saukšu, grimdams zvaigžņu laukos mēļos,  
 Kā Čaild-Harolds: „My native land — good night!”

Ar labu nakti, vecās Rigas eelas!  
 Kā difteritā, tvaikons smagi elš;  
 Tam apkārt lēkā stagarzivis leelas,  
 Kā margarins, spīd pretim ūdens ceļš.  
 Jau ceļas vējš. Kā dobjū ērgeldzeesmu  
 Uz atvadibam nogrand dzelzu tilts . . .  
 Ar labu nakt'! Šai naktī pilnā breesmu  
 Jau skatu Agenskalna logu leesmu —:  
 Turp, turp! tur dzīvo taisnigaka cilts!

## II.

Kamoens! Puškin! man patešam kauns:  
 Pret jūsu oktavem gadsimti birza —  
 Kas vairs tik spēcīgs sadzejojums jauns?!  
 Pee Kurzemes kā Antejs sleedzas Virza  
 Un Andžu Iness atveldzē un Tauns, —  
 Bet man bez radu Emburga un Tirza,  
 Nekur man neatspīdēs mīļa guns,  
 Es kuļos kā bez saimneeka klimst suns.

Lai top! no pasaules es gribu šķirtees —  
 Lai skelets valdonīgais mani rauj!  
 Es gribu dzelmē labprātīgi nirtees.  
 Kur zivjastainu nāru rokas skauj.  
 Simts kreditoru izmisā tad mirt ees  
 (Tas man, tā teikt, ar svītu nomirt ļauj) —  
 Jo finansēs mans princips bijis veenīgs.  
 Ka pāra simtus aizdot katrs man ceenīgs.

Bet līdz ar to nu ceļas jautājums —  
 Kur? kādā veetā īsti slīcinātees?  
 Jo Daugavā ir ūdens pārak glums.  
 Un kanals sekls, ka var tur kājās stātees.  
 Tik veena veeta ir, kur debessjums  
 Var zilā bezgalībā pāri klātees —  
 Uz jūru! jūru! plašums tur un spars!  
 Tik milzumā var noslikt milzu gars.

Es pārkrāvāju vēl reiz visas leetas  
 Un apsēstos uz gultas patetisks . . .  
 Jau rīklē jūras ūdens sālīts šķeetas —  
 Jedriķinštein! lūk, reet jau saules disks  
 Un tā kā skabargas, duļ bailes ceetas:  
 Ей Бory! mirt ir tomēr zinams risks,  
 Jo gluži neskaidrs tas un neizpētīts.  
 Vaj velni tevi raus, vaj tiksī svētīts.

Šai stundā liktenīgā svešs man smīns ;  
 Pār galdu manfrediski sleedzis galvu,  
 Es rakstu testamentu nu. — Mans splins  
 Lai vīseem kreditoreem teek par balvu,  
 Lai Grīnam teek mans neizdzertais vīns,  
 Lai Peters Ērmans nopērk jaunu spalvu,  
 „Oliveretto nāvi“ paust. Viņš sveikts  
 Par to tikš kritikā, bet pats būs beigts.

Lai nekrologu raksta Viktors Eglits  
 Un ļaudim teic, vaj helens es, vaj žīds ;  
 Lai „Klio“ parāda, ka ne'smu neglīts,  
 Bet sejs daiļneģerisks un pats es švīts ;  
 Lai Suttam elektriskās lampas deglīts,  
 Un Jakobsonam cits viss balvā vīts :  
 Pusalaga, trīs krekli, divas bikses,  
 Trīs astotdaļas zonetās, gramms vikses.

Ak, Nirvana! ak, Elizija! prāts  
 Par tevi domājot jauž rēnu dušu,  
 Kas māigi aplej to kā fontans kāds.  
 Un dvēs'li es kā sudrabilā mušu  
 Jau redzu lidojam, kur eters šļāc,  
 Kur sirdis tās, kas pārlausas reiz pušu,  
 Kāds zindetikons deevišķs kopā bleež,  
 Paolo Frančesku pee krūts kur speež.

Es redzu jau, kā raud pee mana kapa  
 K. Krūza, Freinbergs K., L. Šanteklers ;  
 Ed. Virzam ari kreisā acs ir slapa,  
 A. Kroderam ik matiņš kust kā sers,  
 Art. Bērziņam no raudam kaklā tapa,  
 Un Tijai Bangai rokās rožu cers . . .  
 Teic visi, ka es bijis garā bagats,  
 Un traki žēl, ka nu no nāves dragats.

Bet dzīvē otrads viss, un baigi-dairs,  
Un smaida veetā savilkts dūres čukurs,  
Man nav uz dzīvi atgriešanās vairs.  
Kur vilceensaraksts, drukājis ko Kukurs?  
Nekas vairs Rigā še man nešķeet kairs —  
Ne benediktineets, ne grauda cukurs,  
Nekas — ne ministra portfels pat, —  
Jo reiz par visām reizem teikts nu „mat“.

Uz jūru nul tur ūdens traki daudzi,  
Tur noslīcinātees būs tīrais neeks;  
Tur viļņi sametīs man putu kaudzi  
Un kajjas richardvagneriski kleegs . . .  
Kad blāzma miglā padzīs zvaigžņu draudzi  
Un Febs pār zemi savus ratus treeks —  
Tad manas meesas vēži rīs un renģes,  
Un pretim čīkstēs elles durvju eņģes.

## LIRISKS SKANDALS MUCĀ

Kur ir tas vecais nelga Dioģens,  
Pa kādeem Elizijumeem viņš blandas?  
Man' gribas paraudzīties viņa skrandās,  
Vaj dzīvs vēl deevišķīgais bikšdibens, —  
Kur ir tas vecais nelga Dioģens?

Kas ta par gudribu, tad gudram būt,  
Kad klausas visi mīlīgi kā jēri?  
Nu, panāc šurp, kad citi zvēri  
Zin filozofiju, ko uzveikt grūt, —  
Kas ta par gudribu, reiz gudram būt?

Jo dzīve nav ne cildens varoņdarbs,  
Ne prātus satrecoša traģedija,  
Ne kāda jautra komedija,  
Un ar' ne darba cēleens skarbs —  
Bet tikai lirisks skandals mucā.

Tu, pilson, prātu aizmezdams,  
Reiz gribi it kā marķīzs trakot,  
Ar vīnu tukšo pauri slakot, —  
Bet rītā seevu lūdzees, visu peemirzdams, —  
Tik iznāk lirisks skandals mucā.

No mucas ārā nevar tikt,  
Un tā mēs dzīvojam deen' naktis,  
Un gaisos mainas saul' un zvaigžņu vaktis,  
Un, lūk, reiz vajag smiltis migt,  
Kur aizmirstībai pāri snigt.

Tik brīžeem kā no mucas skan  
 Kāds gaŗš un traģisks periods,  
 Kas saules grib, kā Blerio,  
 Kāds bultu bars pret zvaigzņem skan,  
 Kāds klusos laukos dumpi zvan.

Un, lūk, un, lūk, — nupat kas grūs,  
 Kā uragāns, caur firmamentu — — —  
 Bet, skatees — jaunu monumentu  
 Ceļ tam, kas midzināja mūs,  
 Kas mūsu zobenos kā rūsa rūš'.

Un kad tu augstā stilā runat sāk  
 Par Malebranšu un par Jumu,  
 Tad tirgons apšmauc tevi, dumu,  
 Tur nepalīdz tev viss tavš prāts —  
 Līdz tik tu augstā stilā runat sāk.

Kur ir šis vecais nelga Diogēns,  
 Kur Kars, de rerum ticis kas natura?  
 Tos visus aizrāvis kāds negaiss jūrā,  
 Kāds bezatgriešanās tumšs bezdibens,  
 Kas brīžeem zibeņo kā sirpjasmens.

Tu vari nodārdet kā leelgabals  
 No augstu jūtu pārpilnības:  
 „Ak, dodeet zirgu man, man kautees gribas,  
 Lai peenāk reiz šai zemei gals,  
 Lai dārd tai pāri iznīcības leelgabals!“

Bet kad bez ēsmas deenas trijas ceests,  
 Un krāsni saimneece vairs nekurina, —  
 Tu nolaid karogu, kas sapņus dzina,  
 Un rēķini, cik maksā maize, sveests,  
 Un beidzas viss — kā lirisks skandals mucā.

Par brīvību tev, dzejneek, vārdu daudz,  
Bet tikko gars tev apstar galvu —  
No rokam izrauj kāds tad spalvu,  
Un noteem vārdeem, ko tev bij tik daudz,  
Tik iznāk lirisks skandals mucā.

Kur ir šis vecais nelga Diogēns,  
Pa kādeem Elizijumeem viņš blandas?  
Viņš bij kā imperators skrandās —  
Kur ir šis vecais nelga Diogēns?  
Lai atspīd viņa lukturs zeltzeltens!

Lūk, cilvēks jameklē, jo drūp  
Starp zvēru sejam debesis ar zemi, —  
Sirds lukturi zeltspožu, drošais ņemi  
Un ej, kur Partenona drupas kūp, —  
Lai gaismā tas, kam jadrūp, drūp!

## KŪSTOŠĀ SNEEGA HEKSAMETRI

Atkāpjas šausmīgais sals un miklums sareetas gaisos,  
 Leetus sāk smidzināt ilgs, un rensteles plikšķinas skaļi.  
 Sneegu uz gājejeem gāž ar velnišķu viltību jumti,  
 Ūdeņi zābakos leen un reimatisms kaulos sāk runāt.  
 Drausmīgi ļaudis bez skaita no padurvem, pavārtem izleen,  
 Spļaudotees, lādotees nikni, ar milzīgām dārdpīlnām lāpstam  
 Sneegam mugurā klūp — un nezīn no kuņģenes pēkšņi  
 Ragavas čikstainas slīd, un zirgeem sprauslojot, šņācot,  
 Preecīgi puikas nez' kurp ved sneegblāķus sakrātos projām.  
 Koki nu izstaipa rokas un apkamptees brālīgi vēlas;  
 Zvirbuļi šķandalu taisa un mazgā sev apakšas veļu  
 Plančkāš, kas gaismīgi mirdz un atstaro spoguļos savos  
 Gājeju kājas, un logus ar cigareem, zeepem un desam.  
 Slapjums no debesīm nāk: nez' ko tur gan eņģeļi dara? —  
 Cilveks tak sūcēklis nav, kam jauzsūc draņķības visas.  
 Kūst tik un kūst, un ūdeņi skrej — un kalošu nava . . .  
 Atkusni, pavasarspoks! kas līpinees tumšzilos gaisos,  
 It kā Heliossmaids šai sneegkrēslas nomāktai zemei —  
 Nelga tu esi un murgs, kas vizuļains paviz tik gaisos.  
 Nav uz tevis mums, brāl, ne mazakās ticības, — jateic.  
 Tāļu aiz tevis vēl sneegs pār klajumeem puteņos greežas.  
 Kažokeem cena vēl ceeta un aridzan visadeem cimdeem.  
 Spekulants ledaini stings no cukura nenolaiž graša,  
 Sveestam peccērt vēl klāt, un prasa pēc veselām naudām —  
 Rubļi un markas kā sneegs pār pakausi pliko tam laižas.  
 Ak, kad sāksees gan reiz īstais atkusnis pasaulē visā!  
 Ļaudis šos kaņģadus guļ kā saldetas zivtiņas ledū.  
 Pavasars, zeedains kas mūžam, un vasara, seenāžeem skaļa,  
 Nespēj atkauset tos: kā stingušām acīm tee raugas

Cits uz citu un nepazīst vairs ne draugu, ne brāļu.  
Kaut reiz pavasars nāktu un cīruļi dzeedatu meeru . . .  
Atkusni, valšķigais nerrs! pat man tu nespēji līdzet:  
Deevišķai būtnei, kas mirdz pār zemi kā pasaka kāda,  
Stingusi ledū ir sirds — par vāju tu, kausetaj lelais.  
Nemānees, nozūdi spoks! lai aizsarmo pasaules logi,  
Karogus savus lai sveež pār klajumeem puteņi balti!  
Tā es sirdijos veens un lādeju atkusni silto,  
Urgdams kas šļāca kā strauts, pār pilsētu gāzdamees pāri,  
Debesīs vējains un zils, un ilgu pilns šņācošos parkos.  
Ilgi es klausijos tā, kā rosīgi rosijās ārā  
Atkusnis, sasvīdis gluži, un norima dusmas man sirdī.  
Urdzošais mānekli, sveiks! un peedod man nabaga muļķim,  
Milā kam izkūpejs prāts. Es sveicinu tevi, tu, Bālvaigs, —  
Lūpās tev solijums svēts, ka pavasars, pavasars būs reiz.  
Atkusis esmu tev līdz un sešpēdu smagajā plūdā  
Lēni sāk raisitees gars no zeemainās ledguļas snaudas.  
Pūsat nu puteņi! glābts es esmu un atgreežos dzīvē.  
Ilga vēl zeemainā nakts, bet dzirdu aiz viņas jau, tālu  
Pavasarupe kā šalc un cīruļi trīzuļo gaisos.

## VASARA

Lai ari pēdejee gadi ir bagāti šausmigeem skandaļeem,  
 Slaktiņeem, grautiņeem, blēzeem un vandaļeem,  
 It kā plēsīgi suņi kas uzoda tevi, lai kur tu ar' nolīdi —  
 Vasara veenmēr, mums jaatzīst, izturas zolīdi.  
 Viss tā kā peenākas nostrādats smuki un gludeni,  
 Meerīgu sirdi varam sagaidit rudeni.  
 Zāle ir zēluse, dīkuši odi, putneem ir bijušas peribas,  
 Saimneekeem nauda un sveests, saimneeku meitam ceribas.  
 Ak, kā atplauka dvēseles dragatās  
 Leelā ša kaŗa deenās un naktis kavaleerbagatās!  
 Veentulib's asaras jalej vairs nebija runkuļus ravejot,  
 Juniya saldajās naktis vairs jamocas nebija gavejot;  
 Nu reiz bij deezgan ik sirsnīnai, mūžam kas prasa ka, —  
 Zaļi un zili, balti un sarkani nāca un gāja kā pasakā.  
 Vasara, vasara! Tumšās klētiņas, klusās istabas!  
 Kristabas!  
 Pļavū zaļums! Vakarū meers!  
 Medus un seers!  
 Kņadu un murdzoņu nīzdams,  
 Tēju bez cukura dzerdams un neganti svīzdams,  
 Sveicu es, Vasara, tavu visķēniško spīdumu,  
 Tavu mirdzošo deenu slīdumu.  
 Nav tev daļas gar cilvēku sīkumeem,  
 Viņu dvēseles meleem, un lokeem un likumeem.  
 Valdī tu debesīs staraina,  
 Pasaulī apkamp kā ābele zaraina.  
 Slavū kā senak tev skandina ganu Martas un Otilis,  
 Gaisos lidinas spāru flotiles,

Siseņi čirkšt, un vērši mauro, un dunduri dūc,  
Ezeri laistas, tirgoņi tirgo, un pārkoņi rūc.  
Pilsētās putekļi kūp, deg asfalti leesmaini.  
Dažam tik skumīgi kļūst un breesmaini  
No vasaras konzekvencem galejām,  
Ka maldas kā apmāts tas pa eelam un alejam,  
Kur ažur- un muslina šķidrumā  
Brīniškas leetas dabū redzet brīniškā dzidrumā.  
Kad vakars zelta trizuļos mirdz, kā štabrotmistrs švītigs,  
Norimstas prāts, kas bij nemeerigs, spītigs,  
Norimst fūrmaņu lamas, birzā vairs nemaina naudas neveens,  
Sāk akmeņi smaržot, kā novītis seens . . .  
Meeru reiz eegūst taukainās, saplēstās markas,  
Gājejeem pildas aleju arkas;  
Augstumos svētos kā šalkoņa slīd —  
Ak, kā tavs varenums, Vasara, zvaigznēs spīd!

## MANS VASARAS MEEGS

Pee manis daba otradi ir greesta — :  
 Kur murkšķis, āpsis, ezis aridzan  
 Sāk dzīvot aprīlī, kad zeema ceesta —  
 Tur vasara dziļmeegā paeet man —  
 Es sastāvu no ogam tik un sveesta,  
 Un jambi, kas man citkārt sprigstot skan,  
 Nekādi pārvēršami nav tad naudā:  
 Starp puķem eegrimstu es dziļā snaudā.

Kā puķe baļotees es gribu mēms,  
 Un saulē aizsamigt kā ņurdošs runcis —  
 Lai meeru nejauc man nekādigs ķēms,  
 Kaut būtu tas vaj Svētā Tēva nuncijs,  
 Vaj švāģers mans /un sirds draugs Juris Jēms.  
 (Lai mani žēlo kritiķista duncis:  
 Man nācās Muzu kūtro izvarot,  
 Lai spētu trešo atskaņū ta dot).

Kad deezgan peeņēmees es esmu meesās,  
 Ap maija beigam uznāk leelais meegs.  
 Es rakstu kvītes beidzamās (reiz teesās  
 Par avanseem, ko nopelnit nav neeks,  
 Reiz teesās mani, — tad es ribās leesās  
 Tā eeraušos, ka būšu tāds kā deegs) —  
 Un rāpjos augšā šalku pilnā preedē,  
 Lai meers un atdusa man garu dzeedē.

Dzeed varden apakšā, un suņi vaukšķ,  
 Trīs redaktori nikni dūres krata;  
 Čirkst seenāži, kā visa zāle spraukšķ,  
 Rūc mitiņi, kā veena mute plata,  
 Herm' Asars šņāc un krāc, un pīkst un paukšķ, —  
 Bet man tas nemodina viss ne mata —  
 Zaļvēdekļus pār mani preede kuļ,  
 Oliveretto vasarmeegā guļ.

Cik labi ir tā smalki noguletees,  
 Kā karnobina dozē eerautees,  
 Kad nevar vairs no tukšām bēdam dētees,  
 Un kredīts visās pusēs izbeidzees.  
 Te augšā zilais debess plašums plētees,  
 Un klāt te nepeetrausisees, patees'  
 Ne seeveets traks, ne žīds, ne citi spoki,  
 Kam tūk ar mani nežēligi joki.

Lūk, lejā mēli kār's skreen naudas kurss  
 Un baigi bango sveest' un maizes cenas,  
 Smird politikas rāvainrudais pūrs —:  
 Kā kurts pēc tevis liktens mūžam dzenas!  
 Par cūku tevi, smejoj, Circe burs,  
 Ja aizvilinās laimes ilgas senās . . .  
 Tā apreebees ir cilvekmoku slazds,  
 Ka vēletos es sleeka būt vaj strazds.

Ak, vasara, kā burve smīnigļauņa,  
 Tu visu dabā slēpto vaļā treec!  
 Ko visu neplāj pandoriskā pauna!  
 Kāds neuzzeed gan mirdzig-nejauks zeeds!  
 Tad cilveks šķeet pēc nelaimīga klauna:  
 Kā kaķis kūkumu viņš nikni leec,  
 Bet nēprot eekļautees vairs zaļā dabā,  
 Jo sveņas tas gan ļaunumā, gan labā.

Šis savvaļības laiks man teešam nīsts —  
 Viņš izplēš cilveka un dabas plaisu.  
 Vairs nespēj cilveks augt tik kaisls un šķīsts,  
 Kā puķe sadzīvo ar saules gaisu, —  
 Bet arī kulturā tas nava īsts,  
 Tik galvā uzbāzis to sev kā maisu,  
 Tas suņa kārē seekalo un elš,  
 Un jezuitiski par garu melš.

Prom, vasara! tu bāba zaļā samtā!  
 Tu, rubensiskais spožais gaļas piks!  
 Vaj jasmok cilvekam būs, jasmok tam tā?  
 Vaj reiz no divdabas tas vaļā tiks  
 Un aizmirsīs, kam locijees un ņurdej's kam tā,  
 Un Deeva teesaš nenobīsees pliks —  
 Jo sevi uzveicis tas būs reiz kaņos  
 Un šķīsts kā jasmīnsmarža veegli garos.

Ka veetam nepeeklājigs es, varbūt,  
 Tas pašās beigās man nu prātā šaujas —  
 Bet tādus smalkumus tas nesajūt,  
 No meega pamodees, kas panteem ļaujas.  
 Nāc, rudens! savu rēno dvašu pūt,  
 Lai norimst asinis un domas straujas,  
 Lai spalva seenāziski čirkstot skreen,  
 Grābj atskaņas aiz ļipam, štofās seen.

Es esmu pamodees no vasarsnaudas,  
 Kāds modinatajpuļkstens manis brēc.  
 Vēl nāk man tā kā žavas, tā kā raudas,  
 Bet vēders mans jau mežradziski rēc —  
 Un kabatā ne atsmaržas no naudas.  
 Šurp, Pegaz! kājaš pašas sedlos lēc —  
 Uz preekšu nu tik drošos oktavsoļos,  
 Lai dzirkstis dzeldošas zib ceļa oļos.

## RUDENS TROCHEJU PARADE

Rudens leelā ofenzive  
Vasarai lauž krustus pušu,  
Drīz ta gulēs ceļa malā,  
Pūstot tā kā purpurmaita.  
Raibos standartus leec puķes:  
Te nu guļ leelķēniņene,  
Gudrā spožā Terezija,  
Kairā kundze Pompadur.  
Lūk, pār viņas liķi pārkāpj,  
Peepūtees kā pūslis, rudens,  
Dzintarzeltains imperators,  
Kuņam lepni noskan gaisos  
Pirmais brūnais pūpežzaluts —  
Tā kā cīruļeem uz reizes  
Fleitu mutes paleek mēmas,  
Un uz visām pusem izput  
Ķēniņeenes svīta raibā.  
Vēl gan lido daždeen spāri  
Eleganteem āžurspārneem  
Kuņeem gaisma izspīd cauri,  
Tā kā damu stilbi zeķem, —  
Bet tee nav vairs vecee spāri,  
Kaņotaji, donžuani,  
Bremmeliskee dendijspāri —  
Tee nu ir pavisam citi,  
Baironisku sāpju smagi,  
Austriniski Grāmja-spāri.  
Zalamana mācītajs  
Viņu autors ir vismīlais,

Ko tee lasa gulet ejot,  
 Rītos gaisos slejotees,  
 Dzeņot viskiju ar zodu,  
 Ēdot mušu karbonadi.  
 Laukos paleek kluss un meerigs,  
 Tā kā milzgleelā maisā,  
 Kuņam rudens aizšuj galus  
 Sudraboteem zirnek|deegeem:  
 Nu ir viseem japadodas,  
 Nu ir eelenkti it visi.  
 Ak, šī pūpežkanonade  
 Rudens smilgainajās norās!  
 Ak, šīs brūnās kastaņbumbas,  
 Kuņas šķīstot krīt no kokeem!  
 Šitās kavjas kišmišā,  
 Tā kā ķeizars majestatisks,  
 Tā kā Monblans augsts un milzigs,  
 Medus nosmēretām lūpam,  
 Eereibis no ābo|vīna,  
 Stāv nu leelais Falstafs, Rudens.  
 Ak, jūs, baironiskee spāri!  
 Paceļatees vēl reiz gaisos  
 Mocartiskā menuetā!  
 Ak, jūs, zaļee Paganini —  
 Ekstatischee seenāžzvēri,  
 Leekat vijolem vēl dzeedat,  
 Stirkšet, dūkt un kaisli čirkstet,  
 Tā kā ļaudis neprot spēlet —  
 Varbūt Kreislers tik, Izaije.  
 Lūk, jau tumša debe-s mācas,  
 Eņģeļslapjums zemē gāžas,  
 Biļete uz Rigu ķešā.  
 Vēl no jūras nāk kā pērkons:  
 Tā kā rājas, tā kā raud kāds

Brīzeem tā kā ērģeļvētra  
Izskan harmoniskā largo,  
Tā kā notrīc vagonstikli  
Un man sadreb sirds viscauri.  
Ko tu dārdi, rudens jūra?  
Es vēl atnākšu pee tevis!  
Gaismā dzidrā zeptembriskā  
Putu pilnā smilšu krastā  
Kādu deen' vēl eeradišos —  
Goda vārds, vēl parādišos

## KAMERMUZIKAS VAKARS

Lai gan šai laikā sadzirdams tik spēks un skandals  
 Un leelgabals ir kļuvis veenigais instruments,  
 Ko cemiļojis cilveks-maniaks un vandals, —  
 Vēl atskan brīžeeem plūdums mocartisks un sens,  
 Un dažs vēl mūžam slāpju nomocīts, kā Tantals,  
 Alkst mūžam daiļuma un preeka skaidrūdēns —:  
 Lai mirdzošais un dzidrais stīgu fontans slavets!  
 Viss viņā atgūstams, kas pazaudēts un kavēts.

Lai slavēts namš, kas uzvarošs un cēli-stalts  
 Ir pārvarejis nozeedzigās leesmu svelmes!  
 Ak, skaņu negaišs, viņā trakojis kas balts,  
 Un bezdibenīgās un eeraujošās dzelmes,  
 No kuņām brīžeeem dvesis nāves dzestrums salts . . .  
 Pa tavām trepem daiļas koķetes un šķelmes  
 Kā senak eet, un melnā frakā, elegants,  
 Kā D'Orevilji Bremmels, veenaldzigs sleen frants.

Kā atvarā, kas mutuļo un virst uz veetas,  
 Šai ļaužu barā nemākulim mestees risks.  
 Kļūst dīvainas un māņu pilnas visas leetas.  
 Jo foaijē ir izplatījums hermetisks,  
 Kur neeelaužas it nekas no dzīves ceetas,  
 Kur saule neeespīd, ne bālais mēness disks;  
 Te viseem sejas smaidošas un smaidā gudras,  
 Pa smadzenem lai arī lodā kaut vaj skudras.

Lūk, Antons Austrīņš, kuŗam peebaldzenisks smīns,  
Un acīs spīdums vēl no Alauksta un Tauna,  
Bet galvā dzeesmas murd, un muzika un vīns.  
Lūk, Virza, kuŗā daudz no viņa trakā fauna,  
Un nēzinamu dēku pilnais, klusais Grīns,  
Un Skalbe, kuŗā, leekas, nav neka no ļauna,  
Bet acīs brīžeem spīdums smīnīgs mirdz, kaut lēns,  
Jo arī Skalbe ir un paleek peebaldzens.

Un, apspīdeta savu cīņu slavenības,  
Kā tējas roze cēla, Tija Banga zeed;  
No acīm spuldz tai bezgalīgas staru zibas,  
Ka svetās bailēs man pār kauleem trīsas eet.  
Ak, māksla veen tik nebaidas no iznīcības  
Un milas saule veenīgā tik nenoreet:  
Spīd mūŗam gāismā Partenona anfilade,  
Ir lūpas saldakas kā cukurmarmelade.

Pateeŗam, ridzineecem slava lai un gods!  
Kā ledijam no Vindzoras vaj Bukingemas,  
Tām viss, kas rādams, parādīts un saskaņots;  
Kaut arī galvas nekronē tām spoŗas diademas,  
Sers Tomass Gensboro pat justos aplaimots,  
Ja viņa cēlai pinzelei tās dotu temas.  
Es viņās ilgi būtu raudzījees, bet velt' —  
Sāk zeltainu ko dzeedat Ada Benefeld.

Un tad no jauna pūst un burbuļot sāk čelli;  
Šķeet, viņu drausmos vēderos kā bites dūc  
Simts milestībā prātu zaudejuŗi velli;  
Man arī sirds sāk milā kvēlot, kvēlo krūts,  
Kā Ersam nabagam pret daiļo Bekadelli.  
Ak, Brāmss tik rāms! Lai pērkons zibeņo un rūc,  
Ka neglābjami neemīlos daiļā plecā,  
Kad vijoles man ausīs dzeed con tenerezza.

No ložas Jānis Zālits raugas kluss un bargs:  
 Tam koncerts katrs ir deevkalpojums svēts un garigs;  
 Un blakus Reiters stings, kā ceeti aizslēgts parks,  
 Kaut diriģē kā boksē viņš, tik kaisls un sparigs;  
 Un lejā Valle, neapnicigs Muzu sargs —  
 Viņš kritikā drīz teiks, kas stīgās bijis svarigs;  
 Turpat ar' Roberts Kroders, Viktors Eglits sēd —  
 Kuŗš no teem kritiķis? man šaubas prātu ēd.

Ak, nenoreeti mūžam, gaišā skaņu deena!  
 Par maneem sešeem rubļeem dzeedi, Kaktiņ, vēl.  
 „Ak, pilsēta, kadēļ uz kupona neveena  
 Tu nedod muzikas!?” teic Tone. Teešam žēl!  
 Es atsakos no auzam, burkaneem un seena,  
 Bet muzika lai skan un mākslas visas kvēl:  
 Uz peektā kupona lai Ozoliņš man teek,  
 Uz sestā recitē Biruta Skujeneek!

Ak, nakts! bez zvaigžņu tu un tumša kriminali!  
 Pee kolonnam rūc motors it kā sirdigs nerrs.  
 Ardeevu, čello velli! vaigi puderbāli,  
 Un lūpu biķeři, no kuŗem nakts šī dzers!  
 Ar Austriņu un Bārdū taisamees nu tāli  
 (Ka sirdigs nepamaņa vēl kāds ministers!)  
 Un tumsā izbēguši, sajūsmībā leelā,  
 Tad dzeedam serenadi Inženeeru eelā.

## KARMENE

Bizē,  
Karmene

Ak, doni varonigee, daiļās donnas,  
 Kā zivs, es ilgi esmu bijis mēms —  
 Nu izpeld fregats mans no skumju conas,  
 Kur gūstā tureja to splina ķēms, —  
 Brēc velti baidot baiļās alcionas  
 Un lādot draud no krasta Polifems —  
 Kā zili viļņi aiznes mani nonas,  
 Kā putu vāli sleen pee panta pants:  
 Tev sveiceens, jaunas dzīves gaišā krants!

Nu foaijē tik šaurā tuneļailā  
 Man rādas atkal vaļīgs plašums plats;  
 Es atkal veļos Certinē un Lailā,  
 No kuņām veenalzdzībā vērsās skats  
 (Cik ilgi dega sirdī bulta smailā!);  
 Un atkal tik man tumšizeltains mats,  
 Aust veegļa rožu blāzma plecā kailā —  
 Un pirmizrādē, skatit tik ja veen,  
 Ko redzet un ko brīnot ir, nudeen.

Es sērigs sliju mēnešiem šai zālē,  
 Kā skaņu Sibirijā trimdineeks.  
 Lai kā tee ļaudis pūš, un čirkst un vālē,  
 Uz trešo skatu nāk man beeži meegs.  
 Tik moru bērni saista pastoralē,  
 Bet negaiss orķestrī man šķeet tik leegs,  
 Ka vaigi tad pat šausmās nenobālē,  
 Kad koki čikst, un mauro mežarags,  
 Un Reiters zižlo nosvīdis un traks.

Ak, Fausto-Traviata nebeidzamā!  
 Kad reiz kāds gaisus vētošs pērkons spers?  
 Man beidzot sajūk viss kā kinodramā:  
 Ar Olgu salaulajas Tanheizers,  
 Un Zibels peedauza Trikē un lamā,  
 Fausts falcetdzijā nožņaudzas kā nerrs.  
 Tik veens to visu paceest spēj šai namā:  
 Lūk, mužam sēd tur Zālits-direktors,  
 Tik stings kā Don-Žuanā komandors.

Nu nāk Bizē! Kā augstus vaļņus kņaujā,  
 Viņš skaņas jūrāinas mums pāri dzen.  
 Torrero, sveiks Seviljas vēršu kaujā,  
 Mēs gaļlaikojamees bez tevis sen, —  
 Un sveicinata, čiganeete straujā,  
 Ak, roze kairā, leesmainā Karmen.  
 Kā trīc Chozē no laimes tavā skaujā,  
 Kā gaisma mirdz ap tevi, dārzi šalc, —  
 Un kur bez tevis pasaulē viss salts!

Kad lampas zāli atdzemdina spožu,  
 Tur žāvajas, tur sačukstas, tur ēd.  
 Es acis pametu uz tuvo ložu,  
 Kur Karmenes kā bezdeligas sēd.

Kungs! četras Karmenes! ka gaidot rožu  
Tās ložā spožā bālas nesadēd!  
Man bailes sametas, es projam jožu,  
Kur divainsvinīgs kustas kortežs raibs,  
Lai tiktu speests es tur kā maizes klaips.

Ka pirmizrāde pati blakus leeta,  
Bez leekeem strīdeem to gan peņemt var.  
Te pilsons izsleistas, kam māga ceeta, —  
Varbūt, ka vijoļvalganums to skaņ.  
Preekš miļotajeem te ir smalka veeta,  
Kur acis veenkop sazvaigšņo un star;  
Un slavenibas birst te kā no seeta,  
Un dažam gudrajam nu ļaud's un laiks,  
Kur bargos paradoksos spīd tam vaigs.

Karmen! tu mūžam manās domās valdi,  
Leels tevī gars un zemes daiļums cēls.  
Lai izrīst sāpju mākoņi, tad saldi  
Nāks atmiņas, kā vakarblāzmas kvēls,  
Būs aizmirsts izmisums, un beigti maldi,  
Un sirdi atplauks brīnišķais tavs tēls —  
Karmen! tu mūžam manās domās valdi,  
Kā Kalderona princim, man nekad  
Jūs neaizmirst, Sagrada Majestad.

Un atkal orķestrš zelta versmē vāras,  
Dzeed brīžeem vijoles kā ķerubpulkš,  
Kam ļaistees leek Muriljo no Navarras —  
Bet gaisā draudot zib jau duncis spulgs,  
Un asins slaka smiltis karstās kārās.  
Karmen! kur nāves balts nu sejs tavs smulgs!  
Lai lūdz nu vijoles pee svētās Māras:  
Chozē pār tavu liķi elsās plok —  
Ak! cilveks beeži pats sev kapu rok.

Bet pulis projam steidzot jautri čalo,  
Un ledains asfalts dib no soļeem dikts.  
Pa vēju un pa tumsu infernalo  
Ar Austriņu un Ozoliņu likts  
Mums ceļš uz SUKUBU, kas pretim balo  
(Tas eestādijums teešam nava slikts).  
Bet augstu gaisos tumšos pār mums palo,  
Kā pašas dzīves mūžu nemeergars,  
Ar strauteem putošiem tājš pavasars.

## „EELEJĀ“

Es atkal operā! es teeku stumts  
Pa foaijē no mīkstu meesu masas.  
Sveiks esi, garderobes zemais jumts,  
Kur cepures un mēteļi jau lasas:  
Es atkal premjerā, pēc kuņas skumts,  
Dzeļ acīs elektrības gunis asas  
Un spoguls seju rāda, kuņā splins  
Vēl pēdas met, kā vakar izdzerts vīns.

Ar pašmocibam kā ar nātram kūlis  
Es esmu sevi jau kopš viņnedēļ,  
Un lāgēem sajutees kā pārgudrs mūlis,  
Kas ratos pats sev smagas krautnes veļ,  
Un tadēļ vēl viss raibi dūcošs pūlis  
Ar refleksiju šķautnem dvēs'li šķeļ —  
Bet jūtu jau, ka tikšu es še dzeedets  
Un glausts no vijolem kā bērns, kas beedets.

Ak, atmiņas! man kreisā uzacs trīc!  
Līdz pažodei es esmu aizkustinats.  
Lūk, šveicars stāv, tik juridisks un švīts,  
Ka bezbiļetneeks dāžs jau satricinats.  
Kungs Deevs! vaj tur jau nešalc Viņas zīds!?  
Man acis zaļš viss bailēs teek kā špinats,  
Kā Komisars es sāku balanset,  
Un tikko varu zālē eetikt spēt.

Bet drīzi zaļā acs jau tumsā veņas  
 Un kalnos klusi pūst sāk stabulneeks.  
 Un orķestrš gauss, kā rati kuņeem ķeņas,  
 Sāk urgt un šņakt kā kūstošs kalnu sneegs,  
 Kā akmentīni strautos brīžeem beņas.  
 Pee skaņam veenkāršām šim teešam preeks,  
 Tās vāras smaržojoj, kā kūstot vaski —  
 Mēs esam Pirenejos! apkārt baski.

Kad pauzē visām lampam plaksti virst,  
 Aiz preekškara zūd kalnu peizažs gņavots,  
 Man preekšā Antons Austrņņš milzigs nirst  
 Un smeļ starp damam trim kā guldzošs avots.  
 Nu, smeļ veen! Felicitas neaizmirst,  
 Lai apkārt krāšņums būtu deez' cik pļavots, —  
 Kas reiz no divām acim sagūstits,  
 To brīvu neizpirks ne biržas žids.

Ak, peektā rinda, kritiķbaterija!  
 Lūk sešām acim raugas Brusubārds,  
 Un otrā galā Sproģa pozicija,  
 No kuņas haubicem nāk varens dārds.  
 Tur Vallem, kas pret spalvu zizli mija,  
 No līdzdiriģešanas sejs teek sārts —  
 Bet kluss un meerigs raugas Jēkabs Mediņš,  
 Kam leeku jūsmu satur domu lediņš.

Lai nelaimigee cilvēki šee sēd —  
 Pa foaijē es ļauju sevi mīcit.  
 Lūk mazā Vita šokoladi ēd,  
 Ar viņu preekos dalas Paula Līcit.  
 Ak, damu bars! ne izskaitit tās spēit!  
 Pats Cezars te vairs „veni, vidi, vici“  
 Gan nevaretu lepnā slavā teikt,  
 Bet, droši ticams, ļautos sevi veikt.

Tad atkal locīņi pār stīgam staigā —  
Kā perzeets Kserkss reiz jūru, Jakobsons  
Grib gaisu izpērt nu ar sveedreem vaigā.  
Kungs Deevs! zem kājam ligotees sāk klons:  
Es eemaisits še slepkavībā baigā!  
Lūk, nožņaudz Kaktiņu kāds pusmežons!  
Es jūtu, niknumā ka gars nu verd mans, —  
Ko direkcija snauž? kā peeļauj Erdmans?!

Ak, Bērziņš Pļavneeci uz rokam tur  
Un leelidamees peedzeed pilnu zāli. —  
Nu viņš to aiznesīs vēl nezin kūr,  
Jo pretineeku uzveicis kā cāli.  
Gan Jakobsons ar zizli gaisā duņ,  
Bet beigas ir . . . un viseem vaigi bāli —  
Un tikko šveicars pagūst durvis slēgt,  
Viss bars tad šausmu pārņemts metas bēgt.

Es eerauts, samīts mutulī šai mīkstā,  
Un forma mana mainas reizes triš;  
Drīz apaļa, drīz plakaniska likst ta,  
Te teeku izsteepts gaŗš, te raujos īss.  
Ak! vaj ar adatam gan durt maz drīkst tā?!  
Pateesām, kundze, tas vairs nesadzīs . . .  
Bet laukā šņāc un auro sirdigs zeemels,  
Un raujas, sala dzelts, ik kaula skreemels.

## „VEESTURS“

Simts utopijam pilns, kā Julijs Roze,  
 Uz „Veesturu“ es brāzos aizvakar.  
 Ak, teatrēka, mākslas tabakdoze!  
 No tevis šņaucot splinu aizdzīt var —

Ja splins šis nav tik visai stipras sugas  
 Un gars ja kritiski nav disponets,  
 Jo te no katra žesta, katras lugas  
 Dveš arķivs vēl un tukšums pretim brēc.

Ak, platais foaijē! Kā leetus trubā  
 Ir Operā mums jasmok mūžudeen, —  
 Bet te pa starpbrižeem, kā Raiņa Klubā,  
 Var kumeliņu vaļā greest, nudeen.

Jo jaatzīst, ka visām mākslam balets  
 Šai nemeerīgā erā pāri sit:  
 Dzimst citas idejas, kad mazleet palec,  
 Un asinis kā gluži jaunas rit.

No garlaicibas tukšas glābjot „Veesturs“,  
 Kā gramofons kur plates sajauktas,  
 (To atzīst katris kritiķ's-teesturs)  
 Ar skaņam raibām ausīs eegāžas.

Gan Abrams kulisem, Ļuk, virsū raida  
 Pēc bultu bultas, bet jau leesmas šņac —  
 Un nevainigeem mums aiz akla naida  
 Būs bojā jaaizeet . . . Ak, prefekt, nāc!

Bet augšā ložā Jānis Akuraters,  
 Kas šitos elementus vaļā laid's,  
 Sēd gluds un stings, kā Svētās Māras paters  
 Kam maska veenlīdzā ir nemeers, smaidis.

Aiz viņa Freinbergs otram rangam cauri  
Kā tornis slejas spics un eifelisks.  
Brūk mūži pat, kad pūš viņš savu tauri,  
Un tadēļ viņu aizkaitinat risks.

Es brīnos, ka tik droši viņam blakus  
Sēd Arturs Bērziņš, brillēs eeslēpees, —  
Bet kas gan zinās, kādus pats tas takus  
Pa krēslu eet — to zin tik mīlais Deevs.

Ak, Deevs! Oliveretto — projam pabēdz:  
No tejas kāda dama zibžņot sāk!  
Šai ziņā esmu pilnīgs analfabets,  
Kaut' sirds man pukst, nekas tak neiznāk.

Bet ar to pašu izjaukts ir man sirdī  
Viss mākslas harmoniskais mirdzejeens.  
Ak, kur nu, kur nu? šausmās prāts tā tirdī, —  
Vēl neuzeetais dramas pavedeens?!

Viss beigts. Tik Lilje Erika kad rādas,  
Kā atdzimšanas melodija skan —  
Es mestos avanturās nezinkādās,  
Lai reizi veen ta uzsmaiditu man.

Ai, ail jau Veesturs beigts! kā dzeņa vēders  
Pateesam raibs ir daža laba mūžs . . .  
Pēc vakariņam sauc jau paša vēders,  
Un drīz jau eelas mitrums kaklā pūš.

Cik dzīvība ir tomēr laba leeta:  
No treekas ķerts nu guļ bez elpas Švarcs —  
Ne mūžam mani nevilis akteerveeta,  
Šai ziņā būšu ceets kā ceetais kvarcs.

## NONAS, KUŅAS RADUŠĀS PĒC KĀDAS TEATRA IZRĀDES

Kā šoreiz sākt, es nezinu pateesi,  
Te visai vērtīgs būtu precedents —  
Bet mums jau gadeem nerādas vairs veesi.  
Kad mūži tā kā mūs visapkārt lenc,  
Drīz veen kā suns uz mēnesi tad reesi  
Un sava paša ēnai apkārt deesi, —  
Un tadēļ spalvu tveņot preeks most sens,  
Kaut dzirdu brīnamees jau dažu: „Veļ ko!  
Oliveretto dzeedat sāk par Leiko!“

Ir mūsu teatrs pārak neātrs, gurds,  
Kā zemneeks smīnīgs, sīkpilsonis splīnīgs.  
Arveen vēl skatuve mums ir kā murds,  
Kur akteers kuļas pusmeegā un grīnīgs;  
Arveen vēl grāmata mums ir tik burts, —  
Un mākslineeks kā Kristis, kad šķēpeem durts,  
Ne asins tek, ne gara smaržums vīnīgs —  
Tik rētās ritošs ūdens leecineeks,  
Ka tur, kur moku nav, ar' nedzimst preeks.

Es redzu jau, ka esmu tālak ķēris,  
Un gatavs tadēļ soli atkāptees,  
Lai neteek novēlets man sērs un mēris.  
Ne jau bez gara latveets, — ne! ak, Deevs!  
Tik garam viņš par maz ir vaļas vēris,  
Bez spārneem būdams, pārak gaisa tvēris,  
Arveen ir cerejis: gan jau kā ees —  
Un nenoslīpets, smags un neapgaismots  
Ir mūsu mākslineeks, kā kristals plaismots.

Ak, kā mums viseem daiļuma alkst prāts!  
Bet tur, kur nekopts viss un neiztaisits,  
Tik retais pats no sevis izplaukst stāds;  
Ar tikdaudz gružem teatrs vēl mums maisits,  
Ka augšup uzstaro tik brīnums kāds, —  
Un tad mums vaigs ar godbijību klāts,  
Jo uzvar veegli tas, kas sevī raisits —  
Kam mērķis apzinīgs un alkums kairs,  
To nesatreeks nekādi šķēršļi vairs.

Ir tīksmums redzet leels, kā darbu paveic  
Un veelas pretestības mākslineeks,  
No veidu veenbūtnes kā šķeļas atveids.  
Sveikts Faetons, kas ratus saulup treeks  
Un pārspožumu bārgo tveņ un saveic —  
Lai harmonisks caur sferam rit jauns patveids,  
Kā sastarojums lidain-lēnīgs, leegs, —  
Jo mākslā karogs tur veen uzvarplīvots,  
Kur darbs no darba paša garā brīvots.

Un tam, man leekas, teešam mazaks svars —  
Kur saistījis viņš alfu un omegu:  
Vaj Reinhardts, jaungotikas leelmeistars,  
Vaj Staņislavskis, Meijerholds ar Kregu,  
Vaj cits kāds bijis zintneeks-brīnumdar's,  
No ka ir uzzeedejis smaržains pavasars.  
Kā Reskins teic: „Es ar' reiz šaubu bēgu —  
Bet visi ceļi to uz Romu ved,  
Kas leesmās līdz pat galam sevi met.“

Marija Leiko brīvā bagatībā  
To izveido, ko vārdos minej's Manns:  
Tāds maigums viņā smalks kā debesībā,  
Un negaiss tāds, kā naktuzmodees zvarns.

Kā mākslineece īsta, skaidrā gribā  
 Tā ari zibeņus tur ceeti zibā —  
 Jo eiropejisks takts tai talismans,  
 Un, darbā apzinīgā izkaņota,  
 Tai lidiba kā putnam brīvam dota.

Kā aizrauj gara smalkums apburošs  
 Šais linijās tik noteiktās un kautrās!  
 Par materiju paceļas tas drošs  
 Un dvēselei skrej cauri saules šautrās,  
 Kur dzīvi realo zveļ patoss spožs.  
 Sen pārmainības brīnu ilgojošs,  
 Es ziņkārs vēros sejās veenmuljautrās,  
 Starp kuņām Jūs kā gaismas pilnots zeedš,  
 Ko negaiscauri trauslains steebriņš leec.

Es arlekins starp dzeesmineekeem, nelga,  
 Un tadēļ man, pateēšam, nava kauns,  
 Ka mana acs tur sajūsmibā velga,  
 Kur Coilam šķeet jūsmu rādit ļauns;  
 Kas šokē pilsoni, to ļauj sev nelga:  
 Viņš piloā kaklā kleedz, kad zila selga  
 Tāļtālēs sauc, un plašums mirdzin-jauns —  
 Es godbijibā, kundze, leecu galvu  
 Un nonās nevaldamās treecu spalvu.

Ak! dzirdu jau: „Tik rets ir jūsmas vērts,  
 Daudz veselīgak kritikas bleest gudras.“  
 Ja, ir jau neomulīgak, ka svērts  
 Teek lidzi pašu meers un runas mudras . .  
 Bet ja kā kaps mums teatrs ceeti bērts,  
 Un kapā šai mums pašeem šķeetas ērts, —  
 Nav slikti tad nemaz, ka eedzeļ skudras, —  
 Tad teešam jāligsmo, ka radēes kāds,  
 Kam citos apvārķņos jau sneedzas prāts.

## Prologs „Schuhpu Behrtuļa“ israhdei

(1868.—1918.)

Schuhpu Behrtuļš usnāht, tā negribbedamš, pogrubiš no mugguras pusses, atftatbamees. Ceraugot skatitajuš, istruhštas, apstahjas.

Bet tas tik stikšis irr par wišseem labbatš  
 Pee kahdeem mahneem esmu nu eš, nabbags?  
 Rungs! Saupi mannu schuhpas meesu!

Šberšē azis, eekuaiba few beggunā.

Šhē, Behrtul, stah vi tu pateesu,  
 Apstatiš ar wehl neredsehtu gohdibu!  
 Tik leelas ustabas naw ij ne muisčas frohgāt  
 Šehd gaspaschas, tā baltas šaules lohgāt!

Apstattas.

Tik šwelschu riktigu te naw, tā šhkeetahš,  
 Par to ta tumšba, tā kahdās sagglu weetās.  
 Bet eij nu sinni jehgu kungu leetās,  
 Warbuht wehl uswilks šohdibu!  
 Mann neisprohtams šchodeen prahtis:  
 Irr warren lustigs tahds —  
 Šikk jou nu warr par lustehm runna buht,  
 Kad klauschās muggura no šweedreem šah  
 Un otraiš galls pa beeschaf rihkštes juht.  
 Ra pattihl manni šawās špehlēs nemt —  
 Lai nemm, — weens brihdiensch waklas newar fremt!

Latvešu Pagaidu Nacionalā Teatrī, Valkā, 1. jūnijā  
 1918. gadā.

Naw fahde noftattitees lepnâs ſchahlês,  
 Un leelôs fungôs, leelâs mahlês —  
 Jo tif un tà jau paradihſê  
 Es eefſchâ netilſchu nekahdâ wiſſê.  
 Lai ſmeij par manni, kam tiht ſmeetees,  
 No mehli kulkohht, pretti reetees, —  
 Jo gudders ſmeij, kas ſmeijas beidsamajs!  
 Ur augſtahm leetahm ne noſtaipos paitſ,  
 Darbs ne aiſſkrees, naw ſteidsamajs —  
 Bet dſihwes gudribâ man ſawa a33ſ.  
 Tâ wiſſahm likſtahm zauri weklos es kâ rattſ,  
 Un gardam ſmeeklam kull man beefſcht luhpa.

Upranj patſ ſewt.

Bet fo es kwehrru tê, kâ trakkſ,  
 Un mehlojos, kâ beidsams plahpa,  
 Ra gaſpaſchas ar meegu woi no ſohleem gahſchast

Bagreefſch galwu pret aiffarramo drehbi, atſdomigt.

Man bail, ka ſchitais pallags neufdrahſchas  
 Un manna Anne nelaitâ mann neufbahſchas.

Bagreefſchas atkal pret ſkattajeem.

Deews Kungs! Uef' kâ tas gaddijees,  
 Ra man tahds negants meiteets raddijees!  
 To dabubſheet Juhſ drihſt paſchi ſkattihht,  
 Un tamlihds arri mannu dſihwi mattihht.  
 Tur manni wiſſas lihſſtas ſittihſ.  
 Gan lunga gohds, gan ſahrſs jau krittihſ,  
 Un reiſ jaw farratawâs buhſchu ſtihws,  
 Bet tomehr palihſchos wehl dſihws . . .  
 Jrr jaw nu teeſa,  
 Ra ſemneekam irr praſta meeſa —  
 Bet noſkattatees mannâ juhkli lehnâ ohmâ,  
 Un paſklaufatees tad, fo ſrds jumſ dohmâ

Pee mannas dšihweš, šhinnī spēhlē smeetahs.  
 Juhš, gaspaschas un lungi, kà mann šheetahs,  
 Jaw zittōš laikōš, preekōš dšihwojat, —  
 Šad prahtā pahrzeekat:  
 Woi gruht us mihtsteem pehteem sust?  
 Woi waijaga turr leela prahta?  
 Un woi irr weegli nabbadšibā šweedros kust, —  
 Un šad naw peere semneekam gan šweedreem klasta?  
 Un woi naw brihnumš, ka šhiš Behrtulis  
 Jrr jaunu laiku šawōš plezzōš isneššis?  
 Šur smeijatees, kur smeekli naht, tas neaiššfarr —  
 Es patš drihš Juhšu preekšhā parrahdišhos arr, —  
 Šj kungs, ij noškrandohjees klunkurs, —  
 Šhihds Mauschels arri, nišnais junkurs, —  
 Un Leelstungs, kas ar man šho spēhli darr.  
 Un mahzitees no šhittahš spēhles warr,  
 Šif weegli irr par kungu buht —:  
 Šif waijag lepnas šhtahšes šhuht.

Šrahda augšprahtigu kungu.

Šo baur' irr dumm, kà šahbat wehn!

Šepni.

Alup wihtdersehni!

Hišcet. Preekšhas drehbe ušcet augšhd.

## DISPUTS

Tas pavisam traki maldas,  
 Gluži aplami tas vēro,  
 Kuŗam leekas, ka šis disputs  
 Ņemts no Heines ROMANZERO

DISPUTATION tas gabals,  
 Un tur strīdas žīds un paters —  
 Kamēr šitai strīdū leesmas  
 Izvemj gluži citads kraters.

Un šos smalkos trochejpantus  
 Raksta dons Oliveretto, —  
 Rigvedas un Odiseja  
 Iraid tīree neeki pret to.

Ak, šis vakars vēsturiskais  
 Raiņa Kluba milzu aulā,  
 Kuŗu kādreiz jauns Čellini  
 Greezīs spoŗā ziloŗkaulā.

Zālei vidū, ņolam vidū,  
 Stalti sastindz's un bez smīna,  
 Sēd tur pats Oliveretto,  
 Speests no Austriŗa un Grīna.

Un visapkārt ļauŗu jūŗa,  
 Milzums ļauŗu, ļauŗu taiga —  
 Un tee — visi apmirdzeti  
 Treju kropluktuŗu zaiga.

Damam krūtis augsti ceļas,  
Ambrozija smaržo telpā;  
Prāti izvīst taukos sveedros,  
Katars jaužams dažā elpā.

Lektors preekšā, logu pusē,  
Aplēģerets, droši turas —  
Tā kā klājas samurajam,  
Izbrauc vējos pilnās buķās.

A-Šva-Be ta dižais vārds,  
Dzimis viņš ir Nagazakos,  
Jokohamā skolā gājis,  
Kazas šāvis kalnu takos.

Frazem slaidām tā kā bambuks  
Eiropējeešus viņš kapā,  
Galvu dziļi lejup leecis,  
Gudri blenzdams papirlapā.

Bet aiz muguras jau gaida,  
Gatavs lēkt kā panterruncis,  
Brilles drausmi blisinadams,  
Doktors Novus fon der Muncis.

Viņš uz reizes atrod veetas,  
Kuņas lektors neaizskāris —  
Ne par deju esot runāj's,  
Ne ar futuristus bāris.

Ak, šee super-futuristi!  
Kā tee nospraukš Muncim zobos,  
Un kā viņu goda mētels  
Saskrandots nu robu robos . . .

Tad kā tropu svelme uzpūš  
(Ekvatoru visi juta) —  
Bet no podijuma trauc jau  
Dusmās degdams siņjors Sutta.

Un nu sākas karsta cīņa,  
Kuņa velkaš līdz pat naktij,  
Kamēr abus cīkstītajus  
Izšķirt palaimejas vaktij.

Doktors Novus sabokseerets,  
Izņemts teek no apgrozības —  
Jo pēc paša teorijas  
Tam vēl preekšā pārradības.

Siņjors Sutta lepmi mirdzot  
Sukubā ēd rabarberus,  
Un ap sevi skata plaukstam  
Jaunās mākslas raibos cerus.

Tā šis turnirs drausmais beidzās,  
Kuņa augļus simti mantos;  
Savu vārdu nemirstīgu  
Līdz tam daru šajos pantos.

## DECIMAS

Likteņa ķetnās es mocos kā blakts,  
 Purinos, atelšos — neteeku laukā.  
 Pavasars ausmainais tumšs man kā nakts,  
 Nesmaida jūrputu deevete jaukā,  
 Salausta dzejoļu dejīgā takts.  
 Dzirdu es, putni kā laižas un saukā —  
 Nelaiž teem līdzspārnnot pašpaļas vaks.  
 Raugos es tintnicā, deevibas traukā:  
 Kastaļu svētavot! Vaj tu vairs teci maz?  
 Rādatees, tintsstrūklas nāras, ak, decimas!

Smags es kā tapirs, un deezin kad gaisos  
 Skreešu kā papirs, kas vēja nests skreen.  
 Ņudzošiem ļaudim pa vidu es maisos,  
 Pegazs mans sajāts, pats vajats mūždeen  
 Amoru negantu, — kā es ar' raisos.  
 Splinigas domas dziļ-ķirmjaini leen,  
 Sajūtu plecos, kā zupura maisos,  
 Kvelmi kā Atlass, kas pasauli sleen —:  
 Tā nu reiz eet tur, kur eejaucas seevetes —  
 Ceeti tās ceettur, ka nelīdz ne deevetes.

Izput lai gaismā nu pēdejais spoks,  
 Dzeesmiņas rīmeju preecīgā vaļā!  
 Veņas no sevis pats, veņas jau logs,  
 Eetrisas plaksteeni blāzmiņā zaļā.  
 Pasaule visa kā veeseem-mīļš krogs, —

Krājas jau kājās man spēks, un es skaļā  
 Falcetā saucu: „Ak, likteņa žmoks!  
 Ko tu man pasauli pel tā un paļā!?  
 Dzirdi, kā stumbros dzeed straumes un salejas,  
 Rati kā rūko un ļaudis murdz alejās!“

Pilsētas dārzzins tik pagausi strādā:  
 Pumpuri spītīgi nesprāgst neveens.  
 Promenē švītīgi frants — bet kā tādā  
 Alejā kailā lai zeed siržu pleens?  
 Galejā smailā lai urbjas tev ādā  
 Amora bulta! lai lūst tev sirds steens —  
 Ledija vēsmainā zidā. Lai gādā  
 Šopav'sar deevi, ka neslikst neveens  
 Nesneegtas mīlibas kvēlainā muklajā —  
 Laimi lai atrod cits slaidā, cits tuklajā.

Gatvaino bulvaru mirdzošais murgs  
 Sarkanīgs plīvinas pretim caur zareem;  
 Velti es gaidu, ka baloži spurgs  
 Debesīs gaišēem un preecigeem bareem —  
 Kaislibās sadegu brūns es kā turks.  
 Še nu ir jabeidzas strīdeem un kaņeem:  
 Klausees, kā aprilis renstelēs urgs,  
 Rauges uz Veneras opala svareem:  
 Lejā slīgst pavasar' dogmas un partijas,  
 Tvīkst visi veenīgās Rožainās Hartijas.

Mazineeks, leelineeks, kristigee ļaudis,  
 Klīvisti, bundisti, Bankavs un Trons,  
 Arons, kas „Valdibas Vēstnesī“ snaudis,  
 Mana, ka dzīslās plūst liķeerisks jons,  
 Deniņos zvana, kā būtu nu graudis

Katedraļzvans, un sāk šūpotees klons ;  
Mirdzigu migliņu acīs kāds audis,  
Veltīgi berž tās nu Bankavs un Trons,  
Velti nu partija nostrostē Menderi —  
Vakaros gaišos tas palic's par klenderi.

Grunvaldam ceemiņu mūžam kā murds.  
Vizminas klostera lipigā dzira,  
Eedzeļ, dziļsirdī kā tiktu tu durts,  
(Kafeja, domat, te aizmūžos nira), —  
Dūmos un trokšņos līdz, smaidošs un gurds,  
Gribi tu gultees zem saldkaisles ciņa.  
Austriņš ik reetus te sēd kā uzburts,  
Dzīvo un strīdas te gleznotajšķira ;  
Straubergs te parādas svarigs kā Tukidids,  
Kūpina pipi un pajonus smuki dīc.

Pavasarpilsēta, atmirdzā kvēlā  
Apriļa tumsā kad gaišums tavs kveld,  
Traucos kā spārnos pusnaktī vēlā  
Debesīs augsti, kur mākoņi veld ;  
Brīzeem viss smeldzinos smeldzoņā žēlā,  
Izmisums dažubrīd sirpjaini dzeld —  
Tad atkal aizdegoš straujūsmā cēlā,  
Sveicinu kuģus, kas jūrās tev peld —  
Pilsēta naksnīgā, apriļa nemeerā irdzošā,  
Kaislibās versmainās, mūžīgi mirdzošā.

## BRUŅINEEKU NAMA

Es aizeju no Satversmes Sapulces

## I.

Nu beigta operā ir sesona —  
 Nekur vairs nedzirdesi skaņu tā.  
**Ak**, Deevs! nu jameklē pēc Vessona,  
 Jo eemīleees biju Baņutā.

Zeed gurķi, nātres zeed, un zeed pat redisi,  
 Pa leepu lapam ligsmi lido zvirbuļi, —  
 Nu kādā ellē mani vedisi  
 Tu, tintē mērktais rīmetaja irbuli?

Ak, kronist-feletonist vērigais —  
 Leen acīs nu tev gaļlaicibas putekļi,  
 Dun deniņos dziļversmums mērigais,  
 Un nervi kulst kā beešu sutekļi.

Tā veelas mekledams un patversmes,  
 Es būtu gatavs nirt kaut Salacā —  
 Kāds brīnumš tad, ka jaunradamās satversmes  
 Es eemaldos augstvēsā dodžu palaccā.

Man tīk šo augsto mūru sviniba  
 Ar vanageem un grifeem sudrabspārnoteem.  
 Tur aizmirstas man eelu raibā piniba,  
 Un lauku valstība ar mežeem vārnoteem.

Šais seenās, pilnās drausmu vapeņu,  
Kur lauvas kājās sleenas kārpotees,  
Es izstaigāju simtu simteem kapeņu,  
Kur ordeņmestreem lepneem tārputees.

Tā paeet purpurlepnakā pat godība,  
Tā sabrūk varenakās Bastiljas —  
Ķeŗ visus varmākas reiz sēdība,  
Vaj Filips tas, vaj Ferdinands no Kastiljas.

Palacco smagais veneŗjaniskais,  
Ver durvis veŗamajā vaļumā —  
Pa tavām trepem uzdej māņu-māniskais  
Oliveretto-nerrs šo pantu skaļumā.

## II.

Pee gaŗa galda es, kā seima rezidents,  
Lūk, nosēstos un riju pīragus;  
Āiz muguras man stāv pats prezidents  
Un elpo manas tējas vīrakus.

Orientacijs klāt man peetaisais  
Un noēd trīs man smukas maizites,  
Bet neskaramībā kā deputats viņš eetaisais,  
Un tadēļ veltas visas manas raizites.

Bet dziļi glaimots jūtos es un kutinats  
Ka zīmulis mans eepatikas Menderam, —  
Lai dzejols dzejīgākais putinats:  
Šim zīmulim lemts palikt varas stenderam!

Pats Kvintilians kapā spārdisees  
 Un Grakchs no jauna pūli metisees,  
 Ša zīmuļrakstitee kād vārdi skrees:  
 Kā tad mums viseem ees, tā reti ees.

Ak, ritrūcošā runu runiba,  
 Kur vārdi deviņi ir leeki desmitā!  
 Kaut reizi uzleesmotu spulga guniba,  
 Kaut visus aizrautu ar dvesmi ta.

Ak, daudzvārdība, slēpta Frigijkapucē,  
 Tu visās zemēs, visos laikos veenada, —  
 Vaj gan var prasit tad, šai Augstā Sapulcē  
 Lai netiktu tu godam ceenata?

Kad murdot meegā māc kāds milzigs periods,  
 Es klusi peeceļos, un krēslus bīdu vāribā,  
 Un grifeem cauri aizšaujos kā Blerio —  
 Jo dzejneeks brīvs ir savā spārnū spāribā.

Labvakar, augst' pār kļavām stari zeltainee!  
 (Lai referenti eekšā paleekas).  
 Kā jumjas augšā mākoņi bālteltainee,  
 Kā atsmeldz vīns vēl deenas kausa paleekās!

Lai augdami aug jaunee likumi —  
 Bez manis valstskoncertām dunēs patskaņa,  
 Jo mani veenigee un visi tikumi  
 Ir slinkums bezgaligs un veegla atskaņa.

## POLONAISE CHAOTIQUE

Ak, manu deeniņ! ak, manu tētiņ,  
Bail man eet laukā, kad debesis vakarē —  
Ak, manu seeviņ, ak, Margaretiņ!  
Negantas varas nu pasauli čakarē.

Cikstetees mūžam nav bijis man dabā,  
Nospeedis neesmu i ne pat mūsiņu —  
Nu man duļ Latvijsargs zobenu nabā,  
Aronu Matiss laiž virsū man Ūziņu.

Šmidts gan to tvarsta aiz pūkainās bārdas,  
Arons tak uzrīda mirušu Auniņu!  
Lasitajs šņukstedams gainas un spārdas —  
Velk to pa slejam kā kaučuka klauniņu.

Ūziņš pats saņurits, pārbijees ziliņš,  
Eeslēpees krūmainē, parkā tai Vērmaņa,  
Gaida, kad muzejā paglābs to Siliņš,  
Dzejā kad eelikts tas tiks reiz no Ērmaņa.

Šmidts, lūk, tam nevizē pases nekādas —  
Ķiniski vajagot prast katram deeviņam!  
Kartiņas Ģildē ar' nedod, tik lādas, —  
Vēderam jasarukst gluži nu teeviņam.

Ķaut tik nu šoreiz vēl izeetu sveikā —  
Kas zīna, naidneeki tiktu reiz dragati;  
Dzīvotu atkal kā Skalbes zeltteikā,  
Speķi ar olam vēl saceptu bagati.

Skalbe pats uzrāpees avižu korā,  
Putekļu mākoņos zāgē un ēvelē;  
Kumeļi visi, kas zveedza reiz norā,  
Eedzīti akmeņos Rigā vaj Revelē.

Ak, manu seeviņ, var dabut ar koku,  
Ilgi ja kaitinās lāga šo ģīmuli:  
Tik un tā nenotvert pasaku spoku,  
Kritiķis kritiķi duņ tik ar zīmuli.

Harmonijstingra tak operas balle,  
Tomēr kā viļņi tur uzšļācas sāliti!  
Metronomapbruņots eejāj tur Valle,  
Jakobsons sabijees skatas uz Zāliti.

Zālišam padomā izredze gudra:  
Nākamgad Valle lai stājas pee pultites —  
Jakobsons varēs tad rāpot kā skūdra,  
Citīgi izdrāžot kritiku bultites.

Ak, man tik baigi, kaļ avizi veŗu,  
Grimstu kā dzelmē, kur asari ļaunaini.  
Cik nu man spara, un cik nu es sveŗu!  
Aprīti ļaudis ir talanta paunaini.

Kaut jel man simtjūdžu zābaki būtu,  
Kādeem reiz pasakās tāļumus mēriju, —  
Tūdaļ es ardeevas viseem te sūtu,  
Dodos uz zāļainu Urugvajpreriju.

Te tev ir jadzīvo gluži kā alā,  
Nedomā laukā bāst ziņkāru šņukuru.  
Konflikti saslejas konfliktu galā,  
Diplomats velti tik izbārsta cukuru.

O! Entente cordiale! O, charmante polonaise,  
Kas dejota nezcikreiz Latvijas palastā!  
Robežas pārdejo! partnerus ārā vaj mēž!  
Ak, kur mums daudzi vēl likstu ir balastā!

Kad mēs reiz izbrauksim meerīgām flagam,  
Cits citu apsveicot jūrstraumēs smaidošās,  
Draudzīgi kustot pa kūpošām vagam,  
Leišos un latvjos uz sēklu sen gaidošās?

Kā jau sen apnicis zvirbulīgs murdums,  
Āžainee badeeni, kašķīgee rējeji!  
Uzleen kā meegs nu mums dvēselē gurdums,  
Skaugi un naidneeki visur un smējeji.

Ak, lai rauj lāsti šo netīro gaisu!  
Mūžam tas nerru, kas trizuļus birdina,  
Padara smagu kā akmeņu maisu,  
Menuetalkstošo veeglumu mirdina.

Skaldi nu zobeņus, gaisus jauc melnus,  
Ceis, mūsu mūžigais, mirdzošais papuci —  
Vēji lai iztrenkā veclaiku pelnus,  
Cilveks lai noņem reiz eenaida kapuci.

Lai nav vairs nopeetnam jabūt kā Kantam,  
Atskaņas smeekleem lai papēžus kutina,  
Smaidi uz lūpam lai uznirst ik pantam,  
Putekļus putina, svīdejus sutina.

## POLITISKU SAPŅU OKTAVES

Es peedalos Bulduru konferencē

Sen tautu katlā krājees dusmu tvaiks,  
 Nu saspeļ vecās dzelžu stīpas;  
 Deg ekstatiskais dumpineeka vaigs,  
 Grauj visu asiņainās Marsa sīpas . . .  
 Can sleedz jau varavīksnas mirdzums maigs  
 Un bēgot mākoņeem spīd zilgmes strīpas —  
 Ir ceribas, ka cilveks, beidzis kaut,  
 Uz druvu atkal varēs kājas aut.

Bet tikai ceribas tās ir vēl mazas,  
 Tik ilgojums kā dedzinoša vāts.  
 Vēl visās malās reebigas smird dražas,  
 Un ja kur izleen saulē steebriņš kāds,  
 To samin neveikļi un nograuž kazas.  
 Arveenu vēl nav meera radis prāts,  
 Kā zibens lāgeem pāri pūlim šaujas:  
 Neveens lai apmulsumam nepaļaujas.

Cik daudz ir jaunu flagu gašos mests,  
 Tik meera ģenijam ir jaunu baiļu.  
 To visās malās baida draudošs žests,  
 Kas, ložu skauts un bajonetu smaiļu,  
 Skan it kā iznīcības manifests,  
 Kas satreec visu smaržainu un daiļu.  
 Ja mūsu karogs cīņu izsveests, plīv —  
 Tas pauž tik to, ka katram gāst to brīv.

Tik mūsu brīvības, cik mums ir spēka,  
Cik pastāvam, tik ilgi draugi mums, —  
Kad kritisim — kā novītuša sēka,  
Neveens vairs neprasis un nenoskums.  
Kad vajaga, tad stājas Vilsonbrēka  
Un kaklu saņņaudz atkal lasso glums —  
Un kārpamees mēs cilpā tad kā senak,  
Un brīnamees, neveens ka paglābt nenāk.

Lai diplomati melš! tāds viņeem lāsts,  
Lai nerram peelidzinats veenmēr dzejneeks, —  
Kas simtu politiķu seetos kāsts,  
To izsveež gaismā viņš kā pārdrošs zvejneeks;  
Kur drāšu žogs un bluķis preekšā gāsts,  
Tur pāri pārvirpuļo viņš kā dejneeks;  
Tam vīges lapa leekas greznums leeks,  
Un lasot eevadrakstus, uznāk meegs.

Ak, mūsu deenvidu un zeemeļdraugi!  
Mums veenads liktens rūnās eerakstits.  
Kur preedes izslejas pār klintim šmaugi,  
Un somu ūdens krāces zibot sic,  
Un bālā gaismā staipas sūnu augi,  
Un tur, kur stepju kronis zaļais pīts  
Un Melnās Jūras krastos kaijas klaigā —  
Tur visur pāri negaiss bardzigs stsigā.

Ak, Hijsi visur apkārt, visur vilts,  
Kā haizivs žaunas visur kāras šaudas.  
Kur ļauni tas, ja naidis starp pašeem šķilts,  
Ja visur aprēķini, sīkas naudas, —  
Vaj negrauž acis tad mums kapu smilts  
Un vergu, trimdineeku, bēgļu raudas?  
Jūs, somi, stipraki! sen poļeem valsts —  
Bet šķelti visi juks, kā putu smalsts.

Mēs visi esam *zmartwychwstanci* garā,  
 Mickevičs, Platers Parizē kā bij;  
 Mēs negribam vairs pazust citu barā,  
 Kur kungi mums kā vergeem japārmij.  
 Pār poļeem atkal kādreiz niknā kaŗā  
 Skžiņecka un Dverņicka ēnas slij —  
 Pee Vaveļas Kraks atkal pūķi satreeks  
 Un naidneekus no saveem laukeem patreeks.

Vaj laika ceenigi mēs spēsīm būt,  
 Un nokratisim visas vecās ligas?  
 Kadēļ man sirds ta preeka nesajūt,  
 Ka izkļuvuši mēs uz jaunas stigas?  
 Kadēļ man brīžeem šķeet, ka meegā sūt  
 Vēl tee, kam sen jau jaraušas no migas?  
 Kā Ilmarinenam, man šaubas skats —  
 Tad ticešu, kad eeraudzišu pats.

Tad ticešu, kad eeraudzišu veiktus  
 Tos senos rēģus, kas vēl apkārt klist,  
 Kad izdzirdešu vārdus, skaļi teiktus,  
 Lai jauna gara blāzma tautam svīst  
 Un apspīd pūķus, zemē treektus, beigtus,  
 Un meeru pludina, lai rētas dzīst, —  
 No leelo tautu likstam jaatkratas,  
 Kas ļaunā hipnozē uz mums vēl skatas.

Ak, brāļi zeemeļos un deenvidos,  
 Ko vecas nastas mums vēl plecos graužas?  
 Ši eegrimšana vecos tikumos,  
 Kas nu par netikumeem skaidri jaužas!  
 Ši eeplāšanās vecos mēteļos!  
 Kur gars uz jaunu vaļu viseem laužas,  
 Kur vecā Eiropa nu šķobās, brūk,  
 Un žurkas atlasainas visur mūk.

Tur mūsu patvērums un mūsu slava,  
Kur Aino Akte dzeed, mirdz Edelfelts,  
Kur Kalevidam javeic liktens skava,  
Kur Raiņa kalngals atlaistas kā zelts —  
Mums citu likumu un varu nava,  
Viss cits ir atmetams kā tukšs un velts, —  
Lai garā brīvi raisamees no ļauna,  
Tad pasaule reiz brīva būs un jauna.

Das sind die Folgen der Revolution  
Und ihrer fatalen Doktrine;  
An allem ist schuld Jean Jacques Rousseau,  
Voltaire und die Guillotine.

*Heinrich Heine*

## AUĻOJOŠO ĶEIZARU DECIMAS

Es peedalos pee poļu-kreevu meera līguma  
parakstišanas

Brīnums! ak, brīnums! plēt izplezdams acis;  
Augšup pa Melngalvju trepem kas dej?  
Oliveretto! zem zirgeem pirms placis  
Neesi vēl tu, jel atpakaļ skrej —  
Namā šai būsi sev kapu pats racis  
(Radi un draugi jau asaras lej),  
Namā šai spoko kāds mūžības tracis,  
Ērzeļi sprauslo un cerberi rej —  
Asins kūp pretim no sensenām deenam,  
Ķeizari aulekšo zirgos gar seenam.

Teešam, mans nerriskais reveranss stingst,  
Laikmeti uzšjāc te gadsimtu palus,  
Zālē kā odi tik avižļaud's džinkst,  
Melšot un asinot zīmuļu galus —  
Vaj tee maz sadzird, ka pakavi springst,  
Ķēniškas rokas tveņ zobenu spalus?  
Man tā kā melngalvjecm galva te žvingst,  
Dzīrot kad sāka tee, tusnot no alus —  
Labi, ka atlasa sēdeklis miksts,  
Drebu es dvēs'lē, kā uzvilкта līksts.

Redzu es zveedrus, kas mirdzošā svītā  
Liras un zobena veenibā slij;  
Adolfs, lūk, vējainā septembra rītā  
Eejāj pa vārteem, kas flagas tam vij;  
Putekļu mākonī, zaldatu dzītā,

Ugunīs dūmainās, ceemus kas rij,  
 Kreevijas Peters trauc nicigā spītā —  
 Zemneeks, pee zemes treekts, valdneekus mij, —  
 Augstu ap standartu sašauto cauro  
 Vaŗtauru glorijas uzvaru auro.

Lejā zem pakaveem sašķeesta krūts,  
 Rautas zem ķeizaru ērzeļeem tautas,  
 Dzīvības spēku no zemes tik sūc.  
 Ak, kādas lapas no vēstures rautas!  
 Pasaules kaŗi šai zālē man rūc,  
 Pilsētas izslejas, postažās grautas,  
 Urgdami tanki pār robežu šļūc —  
 Ķēniņu mantijas, mirdzuma skautas,  
 Zeltaini-spožas pār gadsimteem pland,  
 Kanoneers mūžigs kāds slavu tām grand.

Ķēniņeem nāve nu izzib no spalvam,  
 Pēdejais asiņu pileens šķeet leets.  
 Izmisas pārņemtām gruzdošām galvām,  
 Putosus zirgus tee muŗibā treec;  
 Porfirās smagās ar dimantu balvam  
 Izjūk un pagaist, kā spīguļains speets;  
 Mūŗības rauti, tee lidzigi spalvam,  
 Vējos ko aizpārslo rudenigs zeeds —  
 Petera zirgs ceļas kājās un spārdas,  
 Joffe lēnmeerigs leek roku pee bārdas.

Kristala lustrās deg leesmainums spoŗs,  
 Trīzuļo bārkstis kā muzika salda.  
 Venecijkristalā rādas man doŗs,  
 Bucentaurs spārnots, pār jūŗam kas valda —  
 Ak, ko vairs lustrās šais apŗilbinoŗs  
 Pagātnes varenums atspīd un malda!

Elektrisks uguns, lūk, meerigs un drošs,  
Noplūst tam pretim uz sarkanā galda —  
Meeru un dzīvību jaunu tas sauļo,  
Bēgoši pulki pār galvam tik auļo

Pakavu atbalsis klausamees vājās  
Melngalvju seenās, kur ķeizari trauc.  
Migla un tumsa pār jātneekem klājas,  
Velti tee zviļošeem sceptereem jauc.  
Teešam, nav negods, ka ceļamees kājās,  
Peeminot eskortu, naktī kas rauts,  
Patreekts no lāsteem, kas gadsimtus krājās.  
Zalutu ķeizareem! arlekins sauc —  
Cauri caur oktobra miglu un tvaikeem  
Aizauļo prom tee uz mūžigeem laikeem.

## ZEEMAS SVĒTKU ZVAIGZNES PĀR PILSETU

Lai leegi lipinas aiz loga sneegi,  
 Kā plūstošs peens teek necaurredzams gaiss —  
 Varbūt tad uznāks mīksti-mīksti meegi  
 Un peerei pārslās dzisis kvēlums kaiss,  
 Varbūt tad atkāpsees reiz nāves speegi,  
 Un liktens nedraudēs kā brūkošs maiss, —  
 Un egļu pilnā pilsētā, kā silā,  
 Spurgs putni, spārnus kas nu tikko cilā.

Kad eelās uguns pēdejais ir dzēsts,  
 Pār jumteem tāļu atspīd zvaigznes aukstas.  
 Kam mājās skals nav sausi-skanošs plēsts,  
 Pēc leesmu draudzības veens velti sauks tas,  
 Kā ceetumneeks, kam teikta nāves vēsts,  
 Kā veentuļš vilks caur melno nakti kaukstas —  
 Kam zvaigznes nav pat sveču sešpadsmī,  
 Kad dvēšles tornī pulkstens nakti sit.

Ak, meklejat pēc zvaigzņem jau pee vaļas,  
 Lai svētku naktī nežņaudz leetuvens,  
 Lai tumsā nepamanīts neaizmaļas  
 No Virģiļeklogas mums paustais zēns —  
 Lai Viņam staro eglītes tumšzaļas,  
 Un Kumejpraveetojums pildas lēns!  
 Lai labee gari svēti zvaigžņu tirgu,  
 Un logi spīd ar bezgalīgu mirgu.

Kam ugunsdrošā skapī noglabats  
 Kāds nenodzeestošs ideāls no kodem,  
 No ķēmeem tumsā nebīsees tam prāts,  
 Tam nebūs jablandas pa krāmu bodem,

Kur norūsej's, un putekļeem sen klāts,  
Un gluži izgājis no visām modēm,  
Tad japērk uzspodrinats spīduls skumjš,  
Kad gars no tukšuma tiks gluži dumjš.

Ir teešam ļaunas tādas šaubu spailes,  
No dzīves acis kad tūk nāvē segt,  
No tumsas brūkošas kad mācas bailes  
Un nav nekādas sveces vairs ko degt —  
Ir gods un breemas alkt pēc leelas dailes,  
Bet dažam gadas bezdibenī lekt,  
Kad augst' pār galvu debesigos gaisos  
Zūd brižeem spīdums pēdeļais kā maisos.

Kas mazak grib, tas veeglak cauri teek,  
Pee elektriskas lampiņas pat sildas, —  
Un dāvanu sev izdomā vaj ceek,  
Ar kuņām dvēsele kā kurvis pildas.  
Kas sapņu depešam drīz punktu leek,  
Tam retas sasneegfā un alktā ķildas —  
Par zvaigzni brūns tam izcepts pēperkoks,  
Un neteek klāt salts izmisibas spoks.

Ak, ķeņat zvaigznes! to tik varu sacit —  
Kā kuņam teecas sirds (un atļauj maks).  
Dažs gaismu spīdam jaudīs seevu acīs,  
Dažs Muzam mūžīgām pee lūpam plaks;  
Cits izjūt laimi politiskā traci,  
Tik citam domu hegeliskais taks,  
Kur vēsums tāds, kā pagrabā uz ledus,  
Kur abstraktas teek sāpes, preeku medus.

Kaš dzīves biržā gluži bankrotej's,  
Pat mati aizbēguši kam no galvas,  
It kā tos būtu aizpūtis kāds vējs —  
Lai ļauj, ka veeglas pārslu zvaigžņu spalvas

Uz pauņa krit, — kad uznāk vakars spējs  
Kad tumsas dārzos uzzeed melnas malvas,  
Un spītīgs pulkstens rāda divpadsmit —  
Lai šapņu pārslas vēl gar acim rit.

Es būšu nomodā un visos ļaudīs,  
Kam ticet spēks un cīnītes vēl preeks,  
Ar citeem laimi mana dvēs'le jaudīs,  
Un bultu izšaut gribas liksti leeks  
Pēc spīdekļeem, kas jaunu gaismu audīs —  
Lai sveicinats katrs šapņu medīneeks!  
Ikkatrs, ko ilgas nemitīgas tirdī,  
Kam alkas mūžīgas verd kaislā sirdī,

Lai krēslas veenaldzīgas nav nekur,  
Lai dimantainas bultas dvēs'les smaiļo,  
Un sneegu naktī mīla maiju buļ  
(Ak, Slaidi-Brīnīškā ar seju daiļo!),  
Lai zaļi egļu zari svecēs tur  
Un uzvar svētku naktī tumsu baiļo  
Šai pilsētā, pār kuņu zvaigznes blāv,  
Kā mūžīgs kaņapulks, uz vakts kas stāv.

## TERCINAS

Lūk, trakā trauksmē kārpas zirgs un krāc,  
Pār dzelzu laužņeem palo putas baltas:  
Tā kaisli leesmo Vidus Laiku prāts,

No klosteraktim, kas tik dziļas, saltas,  
Pret debesim, kur gaišas zvaigznes spīd —  
Bet Dantes tercinas, kā dzelzi kaltas,

To satur ceet, un tas kā upe slīd . . .  
Sen nav mums viņa valdonīgā spēka,  
Kā karaļmantija kas plecos krīt, —

Ar sodu neatbaida vairs no grēka,  
Jo veenlīdz neecigs kļuvis labs un ļauns —  
Un tadēļ teešam nosodama dēka,

No kuņas man (es, ticu) būs reiz kauns,  
Šai formā mestees lakoniski-skaņā,  
Kad jūtās kūlenigs es tā kā klauns

Un doms neveens man neskan svētā zvaņā . . .  
Ak, šodeen dzīvot! liktens nolādets,  
Kur māksla uzvaret ir blēžu maņā!

Viss cenā saceļas, tik cilveks lēts,  
Tik cilveks biržā krītas vēl arveenu;  
Kad nāves moku plēsts viņš raustas, brēc

Un simtkārt nolād savu pirmo deenu —  
Šķeet, „Toreadoru“ zvan gramofons.  
Ak, murgu dzīve! cerību neveenu

Vairs nav. Kad mēness — bālais pavadons,  
Spīd aizmigušām pasaul's daļam,  
Tās izskatas kā nāves izmīts klons.

No kaujam varenām un runam skaļām  
 Ir ausis viseem aizkritušas ceet, —  
 Jo citadi no zaimeem un no paļam,

Ko liktens saltais nebeidz pār mums leet,  
 Gan uguns izšķiltos no mūsu šķēpeem.  
 Bet deenas eet un saule lec un reet,

Vairs pilskalns neceļas caur tumšiem kvēpeem.  
 Ir taisnība: grib cilvēks atpūstees:  
 Lai naudu pilsons saskaita, ko klēpeem

Tam kaŗā devis vecais taisnais Deevs,  
 Kas svētību un saules gaismu kūļeem  
 Pār labeem, ļauneem mūžam klāj's, patees'.

Lai leelgabalus Andos velk ar mūļeem  
 Un zalutu dod, kas kā pērkons skan,  
 Un nerrs sāk pateesību vēstit pūļeem:

„Ak, dzirdat! Jauna Katedrale zvan:  
 Reiz atjēdzatees, apstulbušee nelgas,  
 Prom vecās meldijas, kas ausis san!

Reiz buŗam japlešas pēc jaunas selgas,  
 Kur dziļums dziļš un augstums teešam zils.  
 Lai acis svētā bijā teek jums velgas,

Kad saulē rādas zelta torņū sils;  
 No elles mūžam netiksim mēs ārā,  
 Ja vecais varas likums mūs vēl vils;

Lai slaveta ir acs pēc jauna kārā,  
 Un gars, kā ērglis paceļas kas drošs —  
 Tik reiz mums tikt no vecā varas ārā,

Un mirdzums nereetošs mūs apņems spožs.“

## RUSSOANISKAIS PAVASARS

Puķu un pumpuru mirdzīgā aukā  
Pilsētas akmens murgs atomos drumst:  
Ak! kā nu leepas zaļsazaļo laukā,  
Kanalos ūdens kā vizmaini glumst;  
Dārdedams slikti (kā teatī) braukā  
Pērkons pa augšu un mākoņi lūmst —  
Paklau! kā sīkdams šņāc leetus pa trubu!  
Zāle visnotuļ leen ārā ar skubu.

Deevs! kā pēc laukeem nu dvēsele brēc!  
Izsagaist gribetos birzēs un pļavās:  
Kā tur nu ezeros mailītes lēc,  
Rubeņi rubina rūcošās gravās —  
Pilsētā burts tik un cīpars ir svēts.  
Naktī kad aizmeedzi nopirktās skavās,  
Smadzenēs spaldzinas akvavits skaļš —  
Pamost kā miražs tāļš lauku klajs zaļš.

Ak, kur gan smagnejs šis pilsētas likums:  
Pazaudet zevi, kad zudis jau Deevs.  
Baltzīda svārkos dziļeespedees tikums,  
Vajā ko donžuans izģindis teevs;  
Ja vēl kur palicees deevības krikums,  
Staipa to nelgu un sīkļaužu neevs —  
Neciba lepnībā skaļā te slejas,  
Alejās acis gurst putekļu dejās.

Zaļajās lapās man dvēsele plok,  
 Stumbros līdz saknem es aizleenu naigi,  
 Sirds mana melnzemes sulibu lok,  
 Krēslainais dzestrums to apglauda maigi.  
 Zivs kā uz krastmalas smiltainas smok,  
 Šodeenu Kretā tā maldos es baigi;  
 BiBaBo sārtacains smadzenēs duņ,  
 Neizbēgt plakatu ērmeem nekur.

Agri no rīta man kāpjot no gultas,  
 Tramvāji šviko un motori krakšķ;  
 Smadzenes manas, pa naktsmurgeem kultas,  
 Pakavu dimeeneem līdz tur sprakšķ;  
 Svilpes sveež ausīs man skanošas bultas,  
 Kauli no ikdeenas bruģeem jau knakšķ;  
 Avižu burti leen eekšā pa slēģeem,  
 Brēkdami dzejas un cenas uz nēģeem.

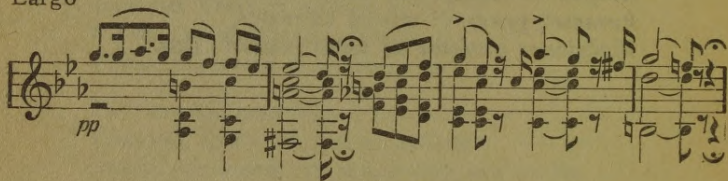
Smakdamas, cit' citu partijas rej,  
 Cilveces karogs sen sakulstīts skrandās,  
 Samazgu tinti uz frakam te lej,  
 Mirušas frazes pa katedreem vandās.  
 Vakaros klaveeres šķaudas un smeļ —  
 Čaildistu bālo, kas bulvaros blandās,  
 Marmora galdiņš ar šartrezi sauc,  
 Cigaru dūmos krūts diloni kļauc.

Ak, kā man mākoņos aizlidot tiktos,  
 Tāļup kā bolidam kvēlošam skreet,  
 Izskanēt augstumu pārkoņos piktos,  
 Izspīdēt saulē, kas ataut un reet;  
 Murdzitam zeemkrēsļas atmurgos sliktos,  
 Tiktos kā puteklim spožam man deet —  
 Pasaule lejā kā dūņezers varžains,  
 Debesīs pavasars garīgs un smaržains.

Gonzagas likums man atmiņā most:  
Kā tas no Mantujas heteras patreec.  
Pilsētas! sakrītat, izgaistat nost!  
(Heteras esot, kas cilveci satreec) —  
Maiju tad zaļsārtu varetu post,  
Kroplis un nabags tad katrs būtu atreebts —  
Pavasari, pavasari! mirdzi kā malds,  
Mirdzinees plakstos kā mīlas maldas salds.

## ARLEKINĀ DZEESMIŅAS KAFEJNICĀ

Largo



Hektors Berliozs,  
Fantastiskā zīmfonija

## I.

Ak, atkal es šai zālē pustrakā,  
Kur ļaudis uztupušees krēslu rūķeem,  
Un bleņžu, līgo zelta lustra kā  
Ar eeslodziteem elektrības pūķeem.

Kā grūti slimneeki kleedz hobojas,  
Skreen vijoles un raudot rokas lauzā —  
Lai cilveks uzsmaida un labojas,  
Lai preeka nztraukumu sirds reiz dauza.

Ko cilveks pats sev cilpu dara dums?  
Kas viņu gaismā apstulbo tik aklu?  
Ak, pasaulē tāds sen jau paradums,  
Ka cilveks cilvekam žņaudz kaklu.

Es velti acim bālām mirkšķīnu —  
Neveens, neveens man pretim neatsaucas!  
Tik sausu smeeklu kastaņjētes tirkšķīna  
Un fleites nekaunigeem sprīžeem maucas.

Ak, nelaimīgie truši-kaniķi,  
Jūs, brāļi cilvēki ar bailem sirdīs!  
Es palīkt vēlētos par zvaniķi,  
Kas skaļu balsi dvēseles lai tirdī.

No sevis bēgot, jūs še saleenat,  
Tik neuzticīgi, tik pilni smaiļu —  
Ir kāda tumša dvēš'les maleeņa,  
Nekādas ausmas neizjauc kur baiļu.

Kā tumšās ogļu kvēles cigaros,  
Gruzd smadzenes bez smaržaindzidras leesmas.  
Jums garām nodeju kā Figaro,  
Kam virpuļo no lūpām smeeklu dzeesmas.

Jums melodiju ausīs dudinu  
No kādas brīnišķīgas tēvu zemes —  
Pēc viņas dzītees dzīdams mudinu,  
Lai sašķeļ veco dvēš'li ilgu lemess.

Kā glāžu rantis atspīd malagu!  
Kā lampas deg caur gaisu pilnu dūmu!  
Zilzili-baltu liķu palagu  
Redz izsveestu pār sapņu rožu krūmu.

Es, sāpju saēsts, nelga vārigais,  
Pār jums ar dzeesmas enģeļspārņiem laižos,  
Lai smaids tik meesīgs, rupji-kārigais  
Kļūst tā kā klusi štari logos gaišos.

Ar sāpēm dziļi-dziļi mocošām  
Es ļauju as'ram skalot puderkrižu:  
Ak, nabagee! no vētram, dzīvi locošām,  
Tik nerrs prot radīt saldvēsmainu mitu.

## II.

Elektrisko lampu mutes  
Elpo tik nu šausmot-klusu,  
Ka es savu sirdi dzirdu  
Krūtīs salecam kā blusu.

Un ar sirdi man ir švaki,  
Nelīdz vairs ne vīns, ne tabaks,  
It nekādās jaunās ilgās  
Neaizrauj to kaut kas labaks.

Troksnis ārkārtīgs arveen vēl  
Visās peecās zemes daļās,  
Visās zeemeļsneegu valstīs,  
Visās Italijās zaļās.

Granatas vēl izskreen gaisos,  
Kaklā gurdz vēl asins murkšķi,  
Un tik retos platumgrados  
Atskan līgsmi spārnu spurkšķi.

Vēl, kā brontozaura radneeks,  
Cilveks elzdams leen ar tanku,  
Mīl par visām mājām vairak  
Maiņas kantori un banku.

Katru deenu noslēdz meeru,  
Katru deenu sākas kaņi:  
Kaņotaji noēd visu,  
It kā nikni sisenbari.

Kaņotaju zirgi noēd  
Auzas, timotiņu, zāli;  
Kaņa ļaudis paši noēd  
Maizi, cukuru un sāli.

Viņu trakās žaunās pazūd  
Tūkstots dzeju skaistee vārdi;  
Rijot taisnību un godu,  
Mutes nokrekšķinas gārdi.

Tik no mūsu dzīves paleek,  
Kā šīs kafejnicu kūkas,  
Kuņām mīksti virsū gulstas  
Blāvi-baltas krema pūkas.

Bet tāš pašas noēd žīdi,  
Kuņeem vēderi kā maisi —  
Blāvi-baltās krema kūkas  
Izput tur kā miglas gaisi.

Ak, un tur veens slīpertirgons  
Noviļ manu Kolombinu;  
Desmit ozolu tur nošalc,  
Odeers sasmaržo ar vīnu.

Zīda zeķes apglauž kājas,  
Ņirb pār krūtīm smalkas cakas . . .  
Kolombina! Kolombina!  
Man jau nav ne naudas smakas . . .

Nu jūs, ceru, spēseet saprast,  
Cik man stipri sirds sit krūtīs:  
Brīnums nav, ka neeeplaiso  
Kreetnas stripas logu rūtīs.

Visi pasauls trokšņi kopā  
Ir tik stīgu kvartets neecigs,  
Tikai piccicato skrejošs,  
Brīzeem bēdīgs, brīzeem preecigs.

Bet, lūk, manī teešam plosas  
 Skrjabin-bethovenisks skandals!  
 Apreebees man līdz pat nāvei  
 Veenaldzigais cilvēks-vandals —

Kā viņš raugas miroņacim  
 Sevī, citos, svētā dabā,  
 Kā tam gaisusi no prāta  
 Ļaunā starpība un labā.

Ak! es jūtu jau, es jūtu,  
 Ka tik velti bērna čuksti  
 Ir preekš vates pilnām ausim  
 Mani ārprātīgie puksti.

It neveens pat neuzklausas  
 Manas dvēs'les kanonadē;  
 Veegli krema putas jaucot,  
 Šrapneļi krīt šokoladē.

Dvēs'lē paleeku no dušmam  
 Dzeltens gluži kā no vaska —  
 Bet kā senak, bāli-rozā,  
 Smaida manas sejas maska.

### III.

Auto cīruļi jau nobeidz čivināt,  
 Teatri jau izvemj ļaužu pūļus ārā,  
 Pārslu tauriņi bāļspārņiem plivina —  
 Sveika, lidojošo sneegu saime vārā!

Ak, cik klusi, domat, zeme elpoja,  
 Tāļu laukos uzkrita kad sneedziņš pirmais!  
 Nāves vēsums plūst caur telpu jau,  
 Zeemeļpols mūs skūpstā pārslu virnās.

Tā zem ledus avots dūcošs burbuļo,  
Tā zem pelneem raustas uguns plēnes,  
Kā še domas kūtro garu urbuļo,  
Mūžigs spogo elektriskais mēness.

Bāli-sārti, tā kā glazureti ķeeģeļi,  
Laistas septiņdesmit pliki pauři,  
Septiņdesmit izvelveti speeģeļi,  
Gadu leesmās izdeguši matu mauri.

Ak, šis elektriskais uguns pauŗu Zacharās,  
Kuŗās plosas biržas zelta putens!  
Manejs draudziņš Pjerró viņnakt pakārās —  
Tagad šausmas dveš man neass tortes tutens.

Mūžam, mūžam manā dvēslē lidinās  
Kāda grūtsirdīga vijoļmelodija;  
Velti gaidu es, ka mani midzinās  
Salda mātes balss, kā bērņibā reiz bija.

Kāda skumja Berlioza vijoļmelodija nopūšas,  
Bazalttrepēs lejup augšup staigā čelli —  
Kaut jel reiz mēs sveiktu pasaules jauntopošās,  
Gaišā zimfonijā uzvarej'si elli!

Tumsā, naidā drebošā, ūn meesas kārē stenošā,  
Arlekins no varjetē tik leels kā praveets —  
Dzeesmiņā, uz preekšu veenmēr dzenošā,  
Ceļi pagadas, pa kuŗeem sen vairs nav eets.

Smej par sevi, smej par citeem, dārgako kā lētako —  
Neaizmirsti smeeklā garu smalku,  
Nevērigā maskā lai jūt sapņi svētako,  
Sāpju dzelta, sirds lai versmo pilna alku.

Daudz vētru pārlaidis es jūrās,  
Kā zemi zaudejs kuģineeks,  
Kam deenās nebaltās un sūrās  
Nav tomēr zudis senais preeks,  
Kas mūsu tēvu tēvos kūsejs,  
Kā zaru kannās medus godos.  
Vairs skumjam, šaubam nepadodos,  
Kaut važās tiku ilgi rūsejs,  
Tak kuģi eeguvis pats savu  
Un veikla jūrīneeka slavu.

*Antons Austrīņš*

## PAVASARA ZAĻAIS KAROGS

Celts lai viseem karogem teek pāri,  
Kuņos zimboliskās krāsās  
Eetverts tas, kas cilvekrāsās  
Apslēpts: naidis ar slavas kāri,  
Brīves spožums, mīlas spēks,  
Seno eru asinsgrēks.  
Pavasara karogs zaļais  
Klusām zīda lapam šalko,  
Tur, kur kauju negaiss skaļais  
Dvēs'ļu šķidrautu plēs smalko.  
Zaldatam, kas zemē placis,  
Atmirdz preti bālas puķu acis,  
Kādas kuņam, — rītos, vakaros, —  
Staro tēvuzemes pakalnos.  
Gājejām, kas rītā aukstā  
Ūdeni no strauta eesmeļ plaukstā,  
Lūpas aizskaļ maija straumju vēsts.  
Tirgons, apkūpejis milteem,  
Aizveļ logu, lai ar vējeem silteem  
I ne miltiņš neteek projam mēsts.  
Bet to mājās bēdas gaida:  
Seeva viņu laukā raida  
Nopirkt vijolišu pušķi,  
(Kas ne mērojams ar rediskušķi!),  
Meklē dzeesmu grāmatā to veetu,  
Kur par putneem, pārošanos, pavasara leetu;  
Ažurzeķes velk ar sapņu smīnu,  
Un pee zupas peeļ glicerīnu.

Pavasara karogs zaļais  
 Eepland klusi, logs kūr vaļais  
 Dzejneekam pret rītu sauļo,  
 Un pēc brīža Pegazs auļo  
 Gaisos skaidri sārtos,  
 Mēzdams brīnā tirgonī, kas vārtos  
 Paleek vaļā plēstu muti:  
 „Paraug', šito uti!  
 Kad tam redzeta ir nauda,  
 Cukura tam nav ne grauda,  
 Bet ar zirgu, lūk, pa gaisu skreen!“  
 Lejā paleek pilsētas un tirgi,  
 Nenorekvizeti zirgi  
 It kā gleemeži kur leen;  
 Zili dūmi kāpj no austrumeem un reetumeem  
 Ļaudis kur no varas ceetumeem  
 Tik caur nāvi atsvabinat var;  
 Un kā Velaskeza svinīgā *Las Lanzas*,  
 Šķēpu mežā zeme star,  
 Dzejneeks apdzedaj's ko savās stancās,  
 Ko tas it kā rozi rubinvazē,  
 Savā sirdī tur.  
 Esi sveicinata, Miļā!  
 Mākons raisas lectus gāzē,  
 Zelta ugunis jau saule kuŗ,  
 Zilo Kalnu kronedama spulgā zviļā!  
 Pavasara karogs zaļais  
 Eepland līgmi, kur veen vaļais  
 Logs ir vērts.

\*

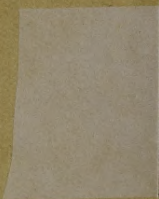
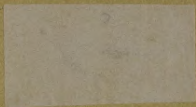
Tu, kas sāpēs  
 Ceļos krīti tumšu tempļu kāpēs,  
 Ļauji, dvēsele lai asaro,  
 Jo pēc lectus atzed viss, viss vasaro.

Solees saulei, solees darbam, dzīvei,  
Ja kas uzgulst zaļo spārnu plīvei,  
(Ja kas veen ir prēt to!),  
Sirds visdziļos bezdibeņos mēt to —  
Un tu uzvaresi, — to es solu, es,

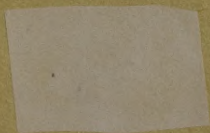
OLIVERETTO,  
neesošu zemju valdineeks,  
nelga un dzeesmineeks.

## SATURS

	L. p.
Trubadurs uz ēzeļa . . . . .	7
Gurķu un mandeļu pudiņš . . . . .	13
Es dodos pasaulē un eevācu derigas ziņas . . . . .	16
Peters Peerendels . . . . .	18
Šausmu deena un nakts . . . . .	21
Dzejneeks Daugavmalas tirgū . . . . .	24
Svētdeena Bastejkalnā . . . . .	26
Uz Aleksandra bulvara . . . . .	28
Ardeevu! Ardeevu! . . . . .	30
Lirisks skandals mucā . . . . .	35
Kūstošā sneega heksametri . . . . .	38
Vasara . . . . .	40
Mans vasaras meegs . . . . .	42
Rudens trocheju parade . . . . .	45
Kamermuzikas vakars . . . . .	48
Karmene . . . . .	51
„Eelejā“ . . . . .	55
„Veesturs“ . . . . .	58
Nonas, kuŗas radušās pēc kādas teatra izrādes . . . . .	60
Prologs „Žūpu Bērtuļa“ izrādei . . . . .	63
Disputs . . . . .	66
Decimas . . . . .	69
Bruņineeku Namā . . . . .	72
Polonaise chaotique . . . . .	75
Politisku sapņu oktaves . . . . .	78
Auļojošo ķeizaru decimas . . . . .	83
Zeemas Svētku zvaigznes pār pilsētu . . . . .	86
Tercinas . . . . .	89
Russoaniskais pavasars . . . . .	91
Arlekina dzeesmiņas kafejnīcā . . . . .	94
Pavasara zaļais karogs . . . . .	101



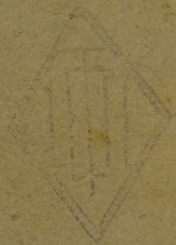
1857

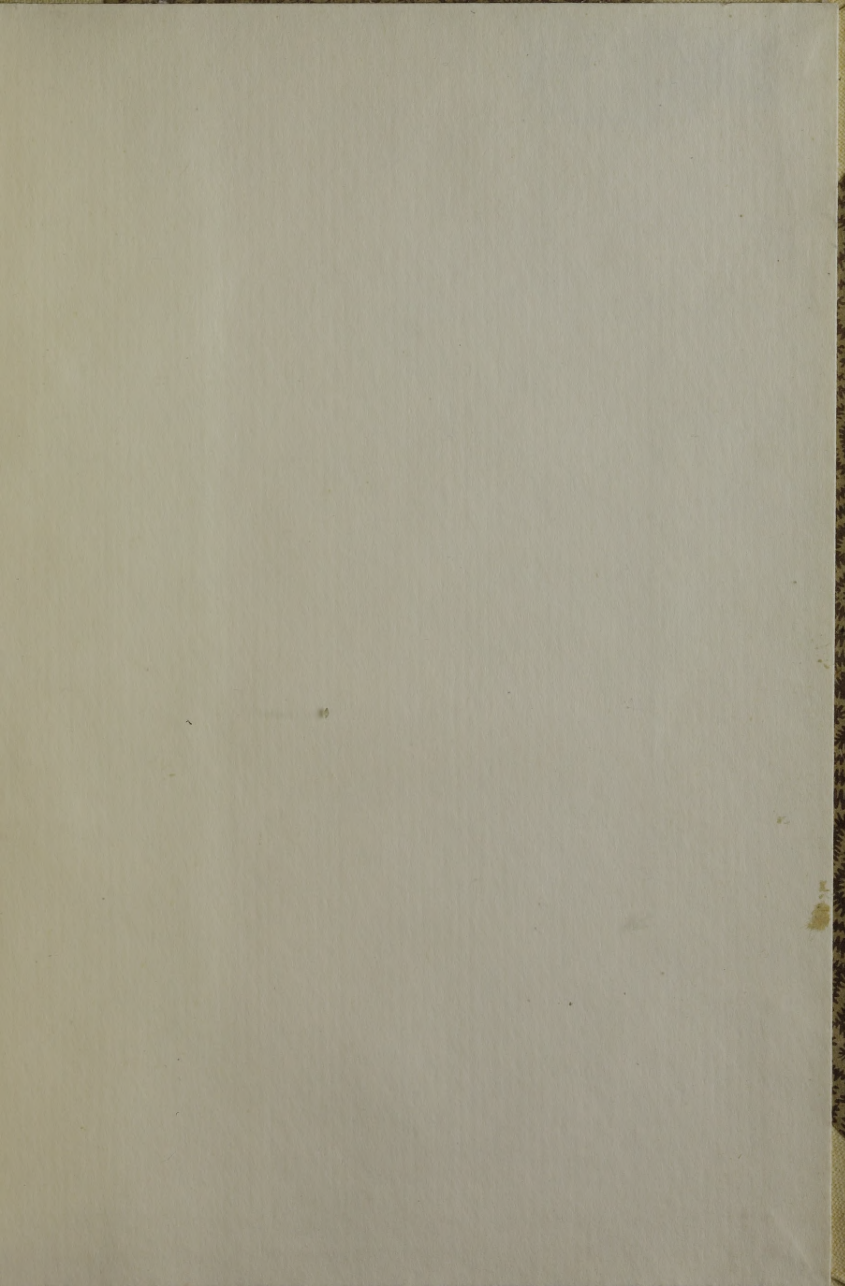


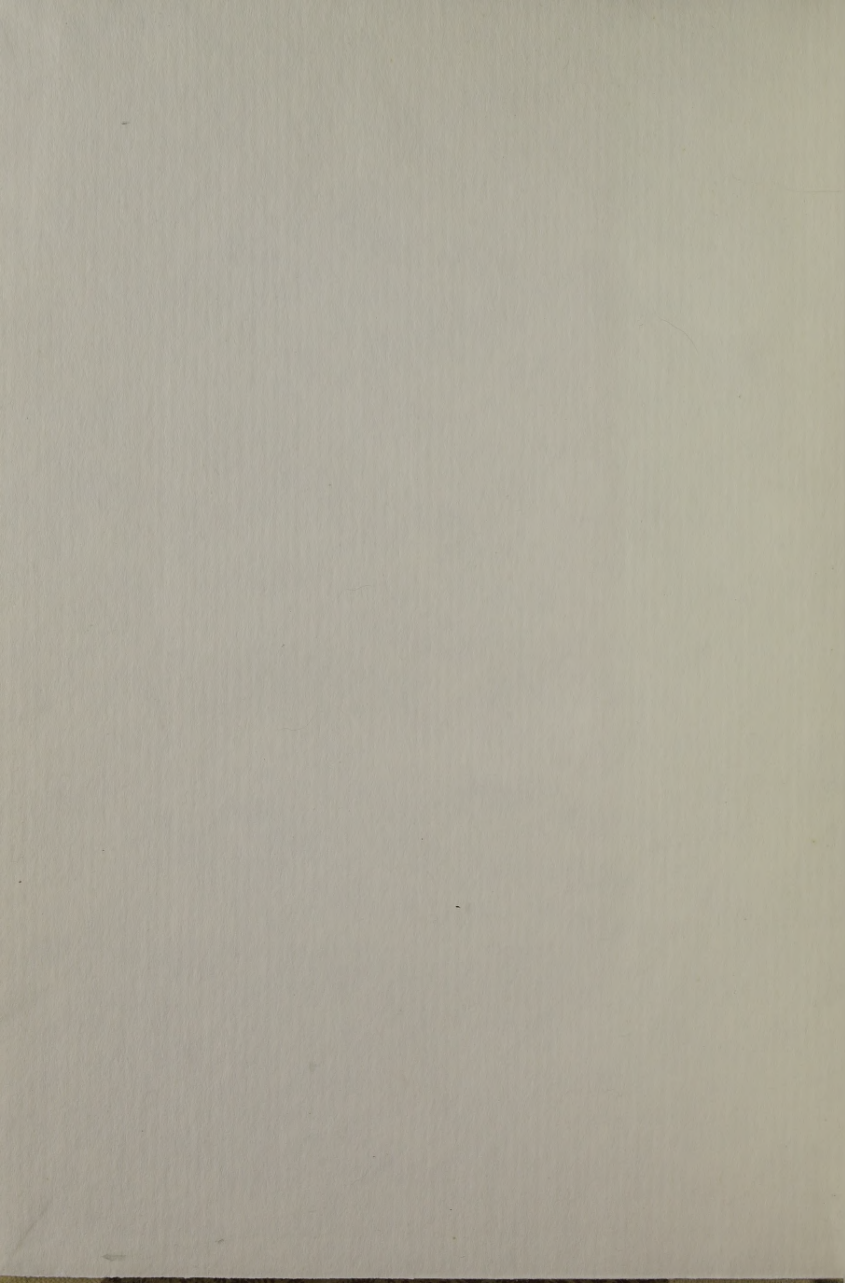
Letas grāmat. pārv.

Maģistr. *Handwritten scribbles*

2501







LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA



0309062992